

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

NATO ZİRVESİNE KARŞI

DEVİRİMCİ EYLEM BİRLİĞİ

• Tarihin
Çarkı
Geri
Çevrilemez

• Kürt
Sorununun
Güncelleşmesi

• Irak
Halk
Savaşının
Zaferi İçin

• Remzi
Aydın İçin
Her Şey
Yapılmalıdır

• "Yeni
15-16
Haziranlar
Örgütlemeliyiz"

• Pratik
Örnek
Yaratmak

• Aysun
Bozdoğan
Ölümsüzdür

Merhaba,

18. sayımızın gündemi yine oldukça yoğun. Gündemi bu kadar yoğun yapan şey, tarihin hızlı ve yoğun yaşanıyor olmasıdır. Dünya üzerindeki olaylar belki de bugüne kadar hiç olmadığı kadar hızla ortaya çıkıyor, yaşanıyor ve yerini hızla yeni olaylara bırakıyor.

Bunun temelinde tüm dünya üzerinde devrimin yükselişi var. Tarihin bu yeni evresinde artık devrimin belirtilerinden değil, somut olarak devrimin kendisinden bahsetmek gerekir. Bu somutluktur ki, kendisini devrimle ilişkilendirmeyen hiçbir siyasi harekete yaşama şansı tanımıyor. Her zaman devrimin ikincil sorunlarıyla uğraşan, devrimin temel sorunlarına sırtını çevirmiş olan sosyal reformistlerin dahi devrime ait ne varsa sahipleniyorlarmış görüntüsü vermek istemelerinin altında bu yatıyor. Artık tarihin çarkının geri çevrilemeyeceği bir aşamada, herkes devrim tarafından sürükleniyor. Bu sayımızın başyazısını bu konuya ayırdık.

Gündem yazımız ise yine emperyalist-kapitalist devletlerin İstanbul'da yapmayı düşündükleri NATO Zirvesi'yle ilgili. Bu zirvenin engellenebilmesi için devrimciler arası eylem birliğini olmazsa olmaz gördüğümüzü bir kez daha dile getiriyoruz. Yarattığımız olumsuz havanın etkisiyle, herkes bu zirvenin yapılmaya yapılabileceğini, hiç değilse iyi bir şekilde protesto edilmesi gerektiğini düşünmeye başladı. Bu doğru değil; istenirse ve Gündemimizdeki çağrıya kulak verilirse bu zirve engellenebilir.

Dünya üzerinde yaşanan yoğun devrimci dönem etkisini tüm politik çevreler üzerinde gösteriyor. Özellikle Ortadoğu'da yaşanan gelişmeler, büyük bir altüst oluş sürecine girildiğini gösteriyor. Ulusal sorun konusunda ve Irak'ta sürmekte olan savaşa ilişkin sayfalarımızda yer alan yazıları ilgiyle okuyacağımızı düşünüyoruz.

Zindanlardan yükselen sese karşı tüm insanlığın duyarlı olması gerekiyor. Remzi AYDIN bugün Ölüm Orucu eyleminin 357. gününde. Artık gözümüzün kulağımızın zindanlarda olması, yüreğimizin onlarla birlikte atması gerekiyor.

Gelecek günlere dair umudumuzun hiç eksilmemesi dileğimizle...

AFİŞ ASAN OKURLARIMIZA GÖZALTI

11 Haziran günü, NATO Zirvesi'ne karşı dergimizin yayımladığı "Denizler Gibi İleri Atılalım, NATO'yu Dağıtalım" afişini Aksaray'da asan 8 okurumuz gözaltına alındı ve Fatih Polis Karakolu'na götürüldü. Burada bir süre tutulan okurlarımız daha sonra savcılığa çıkarıldılar ve yaşı küçük olan dört okurumuz dışında diğerleri serbest bırakıldılar. Yaşı küçük olduğu için çocuk büroya götürülen okurumuz da, bir gün sonra serbest kaldı.

NATO Zirvesi için emperyalistlere, halkların katillerine dikensiz gül bahçesi hazırlama telaşına düşenlere verilebilecek en iyi cevap, çalışmalarımızı dur durak bilmeden sürdürmek olacaktır.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

ANTAKYA SUBEMİZ

ACILDI!..

ADRES: Hürriyet Cad. Ziverpaşa İşhanı Kat 2 Daire 10

ANTAKYA

TELEFON: 0 326 214 63 91

Tarihin Çarkı Geri Çevrilemez

Sınıflar savaşımının ulaştığı ileri düzey, en geri olanı temsil eden politik hareketleri bile etkiliyor. Bunun çarpıcı bir örneği sosyal-reformist harekettir. Bugüne dek, mücadelenin hep ikincil sorunlarıyla uğraşan, onları temel hedef haline getiren reformist hareket, birden bire kendini devrimin birincil sorunlarıyla karşı karşıya buldu. Devrimci gelişme tarafından tasfiyeye uğramamak için, devrime ait ne varsa, hepsini sahipleniyormuş gibi görünmeye başladı.

Reformistlerin ve oportünistlerin Deniz Gezmiş'e sahip çıkmaları, bu temelde açıklanabilir. Oysa ki, bugüne kadar onu unutmaya çalışıyorlardı. Ancak devrimin yükselişi, devrimci önderleri öne çıkarınca, birden bire tavır değiştirdiler. Bunun temel nedeni, devrimin ve devrim önderlerinin emekçi halklar üzerinde yarattığı devrimci etkidir. Bunun yanında, başka nedenler de var. Reformist ve oportünist görüşlerinin etkin olacağını düşünenler, düşündüklerinin tersine, politik olarak iflas ettiler. Halk nezdinde hiç bir itibarları kalmayınca, tamamen rezil niyetlerle devrimci önderlerin adlarını kullanmaya başladılar. Fakat, niyetlerinden bağımsız bir durum var. İşçi sınıfının ve geniş halk kitlelerinin bilincinde ve sosyal hareketinde köklü bir değişim oldu. Bu, devrimin toplumu derinden sarmasının açık bir ifadesidir.

Bugün, yalnızca devrimin "belirtileri"nden söz etmiyoruz. Devrimci yükselişi, bugün somut bir olgudur. Devrimin, kendini açık ve somut olgularla ortaya koymadığı koşullarda, yüzeysel görünen işaretler, derinlerden gelen hareketin yalnızca birer belirtisi olabilirdi. Çok geri, baskıcı bir toplumsal düzende, sosyalist yayınların basılması ve okunması ya da entellektüel yazarların ortaya çıkışı, o toplumda ani bir devrimci değişimin belirtileri olabilir. Ama bu dönemler çok gerilerde kaldı artık. Günümüzde, sadece devrimin belirtilerinden değil, devrimin kendisinden söz ediyoruz. Sınıflar savaşımı çok gelişkin. Her bakımdan yeni bir dönem bu.

Bugün, Kürdistan'da ve Türkiye'de, en geri sosyalist çevrelerin en ileri olana, devrimci olana sarılmaya başlamaları, devrimin yarattığı açık baskıdır. Artık devrimle şu ya da bu biçimde ilişkisini gösteremeyen politik bir hareket ayakta kalamaz. Devrim onları arımdan sürüklüyor. Ancak onlar, devrimi her zaman geri çekmeye çalışacaktır.

Dünyadaki durumu da bu temelde anlamak gerekir. Bizde Deniz, dünyada Che ellerde. Che'nin, dünyanın en uzak köşesinde bile elden ele dolaşması, dünyayı alt-üst eden yeni bir devrim dalgasının açık ifadesidir. Che'nin geçtiği her yerde bir devrim fırtınası esiyor. Che'nin böylesine öne çıktığı bir yerde, reformizm ve oportünizm nasıl tutunabilir? Dünya devriminin yarattığı bu büyük etki, onları, kendilerini Che ile ilişkilendirmek zorunda bırakıyor.

Devrimin somut bir olgu olması, kendisini, önceleri olduğu gibi, sınırlı belirtilerle ortaya koymuyor. Bu yönde, hergün yüzlerce olay ortaya çıkıyor. Her olay, kitlelerin bilincinde değişim yaratıyor. Emekçi sınıfların sosyalizm doğrultusundaki gerçek sosyal

hareketi, kendisini yüzlerce olayda gösteriyor. O halde, dünyada her gün tekrarlanan eylemlere çok iyi bakılmalı. Çünkü bunun temelinde ilerleyen bir devrimin kendisi var.

Devrimin somut bir olgu olması, herşeyden önce, buna uygun hazırlık yapılmasını gerektirir. Eğer devrimi başarıya götürecektir hiç bir hazırlık yoksa, devrim gözlerimizin önünde akıp-gider ve bizler, tarihe birer devrimci geveze olarak geçerez. Uluslararası proletaryaya hareketinin en temel, ivedi görevi pratik olarak hazırlanmaktır. Devrime yalnızca genel propaganda yönünde değil, pratik politika açısından yaklaşmalıyız. Pratik yönden en hazırlıklı

olan, sınıflar savaşımında en ileri, en etkin konumu elde edecektir. Buradan zafere daha yakın duracaktır.

Buradan bakınca, uzlaşmacı görüşlerin işinin daha zor olduğu görülecektir. Çünkü devrim artık yalnızca bir propaganda sorunu değildir. Eğer böyle olsaydı, tarihi bir grup propagandist ve ajitator belirlerdi. Devrim, pratik devrimci yöntemleri gerektiriyor. Açıktır ki, bu iş, reformistlere ve oportünistlere göre değil. Birer militan olarak, birer yürekli devrimci olarak Deniz ve Che de onları vuracaktır. Devrimi pratik olarak örgütlemeyen, devrim için savaşmayanlar, uzun süre devrimci önderlere sahip çıkmayı sürdüremezler. Çevrelerindeki insanlar sormaya başlayacaktır: Neden pratikte (lafta değil) Deniz ve Che gibi davranmıyoruz? Devrimin yakıcılığı, her dürüst sosyaliste bu soruyu sorduracaktır.

Burada her şey yeni başlar. Eski sosyal gevezelik dönemini sona erdirecek sorgulama dönemi başlar. Bu noktada eski anlayışa, statükoculuğa, konformizme, uzlaşmacılığa karşı bir isyan patlak verir. Bunun olmaması bitkisel yaşama girmektir, haktan kopmak, devrim tarafından tasfiye edilmektir. Proletaryanın davasına, devrim ve komünizm davasına hizmet etmek isteyen hiç bir dürüst insan, bu noktada daha fazla sessiz kalamaz.

Sınıf mücadelesi bugünkü gelişmişlik düzeyinden, ilk ortaya çıkış dönemine döndürülemez. Mücadeyi hedefinden ve düzeyinden saptırmak için yapılan hiç bir çaba sonuç vermeyecektir. Tarihin çarkı geri çevrilemez. Bugün artık bir sınıfın diğer sınıfla çıkış savaşımı var. Bu, bir seçim (tercih) sorunu değil, tarihsel ve ekonomik bir zorunluluktan kaynaklanıyor. Sınıf mücadelesinin maddi-tarihsel ortamı değişince, mücadelenin kendisi de değişim geçirir. Sınıf mücadelesi sadece tarihsel nedenlerle değil, sahip olduğu bilinç bakımından da geri götürülemez artık -reformistler ve oportünistler tarihin çarkını geri çevirmek için, ona asılsalar da.

Sınıf mücadelesi bugün, öz olarak, iki toplum arasında mücadeledir: Komünist toplum ile kapitalist toplum. Bunun tarihi gerekçesi var: Kapitalist toplum, komünist toplumun maddi ön koşullarını hazırladı. Bu noktada savaş, iki toplum arasındadır. Toplum bu savaşta, ekonomik duruma göre saflaşır. Bu gelişmeye ve saflaşmaya aykırı hiç bir toplumsal hareket uzun süre varlığını koruyamaz. Ya komünist devrime katılacak, ya da burjuvazinin egemenliği altında kalacak. Bu temelde devrimci örgüt, yeni bir toplum için savaşan örgüttür. Bunun yerine yalnızca propaganda düzeyinde kalan bir örgütlenme, kapitalist egemenliği yıkamaz. Devrimci hevesle bir yere gidilemez. Devrimci heves, hele devrimci önderlerin adını kullanmak, kimseyi devrimci yapmaz. Yeni toplumu kuracak denli devrimci bir teoriye, örgütsel yapıya ve mücadeleye sahip olmak gerekir.

Hergün meydana gelen yüzlerce ve yüzlerce olay, kapitalizme yöneltilmiş durumda. Toplumda yıkıcı ve devrimci yön geliyor. Komünistlerin görevi de, toplumun tüm devrimci dinamiklerini iktidarı ele geçirmeye yönlendirmektir.

C.DAĞLI

“ÜRETEEN BİZİZ YÖNETEN DE BİZ OLACAĞIZ” SLOGANI SOSYALİST DEĞİL

Kendi adlarına belirlenen bu sloganı işçiler, sosyalist sandılar. Sosyalist bir slogan olarak, işçi sınıfının, burjuvazinin egemenliğine son verip, yönetici, egemen sınıf olmasını hedeflemiştir. İşçi sınıfı doğaldır ki, bu sloganı sahiplenecek ve hedefine ulaşınca dek söylemeyi sürdürecektir.

Ne var ki, emekçiler, bu sloganda belirlenen değil, daha başka bir şeyi okuyorlardı. Tıpkı “emek, en yüce değerdir” sözünü başka türlü okuduğu gibi. Tıpkı geçmişte, küçük-burjuva demokrat, halkçı bir programı, yıllarca sosyalist bir programmış gibi okumaları gibi. **Engels**'in sözleriyle söylersek, “*İşçiler; burjuvalar ve küçük-burjuvalar, programda fiilen yazılı olanları değil, yazılı olması gerekenleri okuyorlar.*” Bizde de çoğu sloganların başına gelen budur.

İşçiler ve küçük-burjuvalar, “Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız” sloganında neyi okuyorlar? Yazılı olanı değil, yazılması gerekeni. Yazılı olan değil de, yazılması gereken nedir: işçilerin, kapitalistler tarafından ezilen, baskı altında tutulan ve yönetilen bir sınıf olmaktan çıkıp egemen ve yönetici sınıf durumuna gelmesidir; üretim de ortaklaşa yapılacak (üretim araçlarının ortaklaşa mülkiyeti temelinde), böylece sömürülmeleri olanaksız hale gelecektir. Demek ki, işçiler sloganda yazılı olanı değil de, yazılması gerekeni, sosyalist bir içerikte anlıyorlar. İşçiler böyle anladığına göre, “sorun” yoktur. Ancak, eğer bir slogan sosyalist olmadığı halde, sosyalistmişçesine kullanılıyor, üstünde yazılanın da bu olduğu söyleniyorsa, bu noktada elbette, komünistlerin söyleyecekleri şeyler vardır. Konu üzerinde daha fazla sessiz kalınamaz.

Slogan yeni değil, 70’li yıllarda ortaya atıldı. En nadir savunucuları da sosyalistler oldu. En ateşli savunucularından biri de sosyalist sendikacıları. İşçiler ise, yalnızca destekleyicileri ol-

du. İşçiler tarafından sosyalist olarak algılandığı için, gerçek i- çeriği irdelenmedi. Küçük-burjuva sosyalistleri ciddi bir irdeleme yapamaz. Çünkü onların sloganlarının çoğu, ciddi araştırmalardan yoksundur, bilimsel değildir ve yüzeyseldir. Çünkü, küçük-burjuva sosyalizmi, marksizmi kabalaştırır ve kendi küçük-burjuva diline çevirir. İşçi sınıfının ciddi şeylere layık olduğunu düşünmez. Bu durumda, bilimsel bir irdeleme, “işçi sınıfı ciddi şeylere layıktır” diyen komünistlere düşüyor.

“Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız” sloganı iki tümceden oluşuyor. İkincisi, birincisinden çıkarılıyor. O halde önce ilkinin ele alalım: “Üreten Biziz”. Bu belirleme, hiç birşey ifade etmiyor. Kapitalist toplumda üretici olan işçiler ve küçük-üreticilerdir. Her toplumda “Üreten Biziz” diyebilen bir sınıf vardı. İlkel komünal toplumda üretimin temeli komünün kendisidir. Sınıflı toplumlarda ise belli bir üretici sınıftır. Köleci toplumda “Üreten Biziz” diyebilecek sınıf kölelerdi. Belli bir ölçüde de küçük-bağımsız üreticilere dayanıyordu. Feodal toplumda bu sefer “Üreten Biziz” diyebilecek sınıf, toprağın uzantısı durumunda olan serflerdir. Kapitalist toplumda üretim ücretli emekçilere dayanır. Kapitalist toplumda küçük-üreticiler de “üretici”dir. Buradan da anlaşılıyor ki, her toplumun “Üreten Biziz” diyebilecek bir sınıfı vardır. Buna göre “Üreten Biziz” sözü, işçilerin özgül toplumsal durumunu belirtmiyor. Böyle genel laflar edileceğine, kapitalist toplumun üretici sınıfının özgül toplumsal durumu olan ücretli emekçi-nitelikleri belirtilseydi daha doğru bir şey yapılmış olurdu. Köleler, toprak köleleri ve ücretli köleler, her biri farklı toplumların üretici sınıflarıdır. Hepsinin ortak yönü olan üretici sınıf olmalarını belirtmek, bu sınıfların toplumsal durumlarını ortaya koymuyor; yalnızca tarihsel farklılıkların üstünü örtüyor.

Sosyalistlere düşen, kapitalist toplumun üretici sınıfı olarak, işçi sınıfının ekonomik durumlarını ve buna denk düşen

Şöyle demek isteniyor: madem ki “Üreten Biziz”, o halde “Yöneten de Biz Olmalıyız”. Hiçbir sınıf ürettiği için yönetici olmamıştır. Üreticiler, eğer sınıflı bir toplumsa, ezilen bir sınıf olarak devrimci bir sınıf olarak hareket ettiği için, yönetimi ele geçirebilmiştir. Söz konusu olan politik üstünlüğü ele geçirmek ise, bunu ancak devrimci olan bir sınıf yapabilir. Bunun dışında hiçbir ezilen üretici sınıf, sırf üretmesi nedeniyle yönetici sınıf konumuna gelmemiştir. Hele söz konusu olan işçi sınıfı ise, politik üstünlüğü, yalnızca bir devrimle değil, tarihin en derinliğine giden devrimini yapmaksızın ele geçiremez.

Nurhaklarda Yanan Devrim Ateşini Söndürmeyeceğiz

31 Mayıs 1971. Bu tarih Nurhak Dağları'nda, devrim ateşinin üç yiğit savaşçı tarafından tutuşturulduğu gün.

Sinan, Kadir ve Alparslan...

Bu üç isim, devrim savaşçılarının yiğitliğini, baş eğmezliğini ve düşmanla sürdürülecek savaşın ne denli güçlü bir iradeye gereksinim duyduğunun kanıtıdır.

Yoldaş sevgisinin, yoldaşları için kendini feda edebilmenin kanıtıdır.

Denizler düşmanın eline düştüğünde, destansı bir kararlılıkla, ABD Radar Üssü'nü basmaya yöneldiler. Ve harekete geçecekken, işbirlikçi bir muhtarın ihaneti sonucu pusuya düşürüldüler.

Düşmanla saatlerce çatıştılar ve devrim tarihine şanlı birer sayfa eklediler.

31 Mayıs 2004 ve biz İzmir'de onların yoldaşları olarak, bu üç yiğit devrim savaşçılarından Alparslan Özdoğan'ın mezarlığında Nurhak Savaşçıları'nın anmasını gerçekleştirdik.

Buca Eski Mezarlığı'na saat 17:00'da toplu olarak gittik. Ve üzerinde "Nurhak Savaşçıları Yaşıyor, Mücadele Birliği Platformu" yazılı pankartımızı açıp, mezara karanfilerimizi bıraktık.

Bir dakikalık saygı duruşuyla başlayan anmamız, Nurhak Savaşçılarıyla ilgili yapılan konuşmanın ardından atılan sloganlarla son buldu.

Anmada "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "Nurhak Savaşçıları Yaşıyor Savaşıyor", "Nurhak Savaşçıları Ölümsüzdür" gibi sloganlar atıldı.

**Mücadele Birliği Platformu /
İZMİR**

toplumsal durumunu ortaya koymaktır. Sloganlar, ücretli-emekçilerin kendi yaşadıkları şartların bilincine varmalarına hizmet etmeli. "Üreten Biziz" ifadesi, kapitalizmde üretim yapan emekçilerin ücretli emekçi olduklarını, ancak emek-güçlerini satarak yaşamlarını sürdürebildiklerini; üretim araçları kapitalist özel mülkiyet altında oldukça, bunun böyle olacağı, aldıkları ücret ne olursa olsun, işçi sınıfının geleceğinin daha kötü olacağı gerçeğinin üstünü örtüyor. İşçi sınıfı, üretici bir sınıftır, ücretli-emekçidir; fakat toplumsal emeğinin ürünlerine el koyan üretim araçlarının özel mülkiyetini elinde tutan kapitalist sınıftır. Ücretli-emekçiler, ürettikleri ürünün egemenliği altına giriyorlar. Ürettikleri her maddi şey, tüm ağırlığıyla kendi omuzlarına biniyor. Sloganlar, tüm bu koşulları aydınlatarak işçilere bilinç taşımalıdır.

İkinci tümce, birincisinden çıkartıldığı için, bütünlük içinde ele alınmalı. Şöyle demek isteniyor: madem ki "Üreten Biziz", o halde "Yöneten de Biz Olmalıyız". Hiçbir sınıf ürettiği için yönetici olmamıştır. Üreticiler, eğer sınıflı bir toplumsa, ezilen bir sınıf olarak devrimci bir sınıf olarak hareket ettiği için, yönetimi ele geçirebilmiştir. Söz konusu olan politik üstünlüğü ele geçirmek ise, bunu ancak devrimci olan bir sınıf yapabilir. Bunun dışında hiçbir ezilen üretici sınıf, sınıf üretmesi nedeniyle yönetici sınıf konumuna gelmemiştir. Hele söz konusu olan işçi sınıfı ise, politik üstünlüğü, yalnızca bir devrimle değil, tarihin en derinliğine giden devrimini yapmaksızın ele geçiremez. Devrim yolu dışında emekçilerin yönetici konuma gelmelerini düşünenler, barışçı-parlamenter bir yol önermiş oluyorlar. Burjuva diktatörlük yıkılmadan, burjuva egemenliği altında, düzenin temsili kurumlarında "yöneten" olmak barışçı-parlamenter yol önerenlerin "Yöneten de Biz Olacağız" anlayışı ile uyum içinde.

Burjuva egemenlik altında, çeşitli alanlarda "yöneten" olma, Avrupa'da sınırlı olarak uygulandı. İşçiler, kapitalistlerin üretim alanlarında, fabrikalar vb. yönetimlerde bulundu. Hem üretiyor hem de "yönetiyor"du. Ancak, üretimin kapitalist niteliği değişmiyordu. Mülkiyet kapitalistlerin sahipliğinde olduğu sürece, işçilerin işletmelerin yönetiminde olması, neyi değiştirir. Yok eğer sloganla kast edilen bu değilse, o zaman ne hedefleniyorsa, ona uygun formüle edilsin. Mevcut haliyle, söylediğimizin ötesine geçmiyor.

Sosyalistlerin teorik görevi, ücretli-emekçilerin ekonomik ve toplumsal koşullarını doğru, gerçeğe uygun olarak açıklayarak, sınıfın bilinçlenmesini sağlamak. Üretim araçlarının özel mülkiyeti, kapitalist sınıfın elinde olduğu müddetçe, kapitalist kurumların yönetimine gelmek, işçilerin durumunu değiştirmeyeceğini, tersine, yönetime "ortak" olmanın, kapitalist egemenliği güvenceye alacağını açıklamak sosyalistlerin her zaman görevidir. Sorun, ücretli-emek sistemini yıkmak; yerine üretim araçlarının toplumsal mülkiyetini gerçekleştirmektir. Politik mücadele, işçi sınıfının ekonomik kurtuluşuna hizmet eden bir araçtır. İşçi sınıfı, burjuvaziyi devirip, kendisi egemen sınıf olarak örgütlenmedikçe, kurtuluşunu gerçekleştiremez. Gerçek olan budur. Sloganlarımız da gerçekleri yansıtmalıdır.

C.DAĞLI

Kürt Sorununun Güncelleşmesi: İLERİ OLAN, GERİ OLANIN EGEMENLİĞİNE GİRMEMELİ

Kürt ulusal hareketi, Kürt ulusal sorununda bugüne değin hangi çözümleri ileri sürdüyse, tümünden vazgeçerek, Türkiye ile “barış” a yöneldi. Böylece barış, ulusların kendi kaderlerini kendilerinin tayin hakkının yadsınması anlamına geliyor. Fakat, Kürt ulusal hareketine göre barış, bir yadsıma değil, Kürt sorununun çözümü için bir zemindir, bir başlangıçtır. Eğer Türkiye, Kürt ulusal hareketiyle bir barışa şu ya da bu biçimde yanaşursa, Kürt sorununu ve dolayısıyla çözümünü de kabul etmiş oluyor. Böylece “sorunun” çözümüne giden yol açılmış olur.

Gerçekten de öyle mi? Peki “barış” ın zeminleri nedir? Bunun, iki ulusun eşitliğine dayanmayacağı baştan kesindir. Çünkü Kürt ulusal hareketi eşitlerin birliğini önermiyor. Kaldı ki, Türkiye böyle bir şeye hiç bir biçimde yanaşmaz. Onu, eşitlik temelinde bir birliğe zorlacak araçları Kürt ulusal hareketi kendisi terketti. Tabii biz burada, Türkiye’nin devlet yapısının politik karakterini, bir an için bir kenara bırakıyoruz. O halde geriye yalnızca dış dinamikler kalıyor. Evet özellikle bağımlı ülkelerde dış dinamikler, iç yapıyı daha fazlaca etkiliyor. İç dinamikler engellerinden daha çabuk kurtulur. Tarihte böylesi durumlara rastlanır. Ama eğer içerdeki devrimci güçler, hedeflerini terketmişse, bu durumda, dış dinamikler (dıştan bir etken) ne yapabilir? İç dinamiklerin misyonunu da üstlenebilir mi? Baskı altındaki bir ulus, başka uluslar tarafından kurtarılmayı mı bekleyecek?

Dış etkenler ne denli lehte sonuçlar yaratırsa yaratsın -bu bazı hallerde koyu bir gericiğin, bir zulüm makinesinin dağılmasını da getirebilir ve hatta günümüzde dış etkenlerin, iç gelişmeler üzerindeki ağırlığı daha da artmıştır- içteki devrimci güçler bir dönüşümü sağlayacaktır. Politik dönüşüm, bu dönüşümü yapacak güçlerin eylemiyle sıkı sıkıya bağlıdır. Olayların gidişi kendi haline bırakılamaz.

Türkiye, dış baskıyla, Kürt ulusal hareketiyle bir “barış” yapmak zorunda kalsa da, bu, Kürt ulusunun ulusal kaderini tayin hakkının çözümünde bir “başlangıç” olmayacaktır. Bu noktada, Türk egemen sınıflarının ilhakçı politikası ve onun devletin tüm gerici, faşist karakteri kendini gösterir. Türkiye, egemen ulusun egemenliğini tartışma konusunu yapmıyor. İç ve dış baskılarla kabul etmeye yanaştığı şey, Kürt halkının çok sınırlı kültürel haklarıdır. Kültürel haklar, Kürt ulusunun özgürleşmesi yolunda bir başlangıç değil, bir sondur. Bazı kültürel haklar uğruna, bir ulusun ulusal kendi kaderini tayin hakkından vazgeçilmesidir. Ezilen ulusun kültürel hakları elde etmesi, egemen ulusun egemenliğini ortadan kaldırmaz, tersine, bu egemenliği güçlendirir ve kalıcılaştırır. Sonuçta, Kürt ulusu “barış” yoluyla ulusal baskı altında kalmaya devam etmiş olur.

Ezilen ulusun, ulusal kaderini tayin hakkı, kendi üzerindeki her tür politik tasarruf hakkını kapsar. Kendisiyle ilgili politik tasarruf hakkının nasıl kullanılacağına, ezilen u-

lusun kendisi karar vermelidir. Kürt ulusal hareketi ise, Kürt ulusunun politik tasarruf hakkını egemen ulusa bırakıyor. Hak eşitliği temelinde dayanmayan bir birlik, egemen ulusun egemenliğine dayanan bir “birlik” olur. “Demokratik Cumhuriyet” ise, ezilen ulusun özgürleşme sorununu kendiliğinden çözümümez. Tam hak eşitliği olmadığı sürece, ezen-ezilen ulus ilişkisi devam eder.

Kürt halk hareketi ileri bir harekettir. Demokratik bir gelişme göstermiştir. Bu, halkın devrimci gelişme göstermesidir. Koleleştirilmiş bir halktan, özgürlüğü için savaşıyor bir halk yaratıldı. En önemlisi kadın devrimini yaratmasıdır. Kürt kadını, uyandırıldı, harekete geçti, örgütlendi. Devrimin en etkin dinamiği olarak yerini aldı. Bu, Kürt halkı için tarihsel bir ilerlemedir. Kürt halk hareketi, her yönden, bölgenin en ileri hareketlerinden biri oldu. Gel gör ki, böylesi ileri bir hareket, bölgenin en gerici politik düzeninin, en geri egemenliğin egemenliğine sokulmak isteniyor. Bu, geri bir adımdır, geriye düşüştür. Halbuki, bu ileri hareket, bölge gericiğinin kalelerine saldırının bir mevzii olarak görevini yerine getirebilir.

Kürt ulusal hareketi, “Demokratik Cumhuriyet” temelinde, “Türkiyeleşme” hedefini önüne koyalı beri, sosyalist harekette, Kürt ulusal sorununun yalnızca birlik yönünde çözümü yönünde bir ağırlık kazandı- sosyal-şoven çizgideki çoğunluk Türk solu zaten Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı’nı (UKKTH) böyle anlıyor. Kürt ulusal hareketinin yeni yönelişi, sosyal-şoven solun, bu yöndeki görüşlerini terketmemesi için yeni bir gerekçe olabilir. Bu durumda, konuyla ilgili komünist görüşlerin altı bir kere daha çizilmeli.

Komünistler olarak, tüm öteki koşullar eşit olmak koşuluyla, halkların merkezi birliğinden yanayız. Güçlü, politik merkezi ya-

pı, halkların ekonomik kurtuluşunun güçlü kaldıracı olacaktır. Bu temelde, tüm uluslardan proleterlerin, tüm proleter sınıf örgütlerinde, merkezi ve en sıkı birliğinden yanayız. Yine bu temelde “Kürt, Türk Halklarının Mücadele Birliği”ni savunduk. Gelişmeler ve olaylar, bizim bu yöndeki görüşlerimizi doğrulamıştır. Ancak, UKKTH ilkesinin, Kürt halkının ayrılma hakkını (devlet kurma hakkı) içeren bir hak olduğunu da her zaman savunduk.

“Kürt sorunu”, sosyalist harekette başka türlü anlaşılıyor: UKKTH ilkesinin ayrılma hakkını içermemesi. Bu, bu haliyle sosyal-şovenizmdir. O halde, “Kürt sorunu” ifadesi çok eksiktir, tek yanlıdır. Tüm bu sakıncalardan sakınmak için, bu ifadeyi başka bir ifadeyle tamamlamak gerekir: “Kürt sorunu”, Kürdistan sorunundan ayrılamaz. İrlanda sorunu gibi. Kürt sorunu, Kürdistan sorunudur.

Kürt ulusal hareketi, Türkiye ile kültürel haklar ve sınırlı politik haklar temeline dayalı ilişkisi UKKTH ilkesinin kesin ihlali olacaktır. Kürt ulusunun, ezilen ulus konumu değişmeyecektir. Ulusal sorun çözülmediği sürece, ulusal çelişkiler ve çatışmalar da, bu temele bağlı olarak sürecektir. Neden, kendi sonuçlarını mut-

laka yaratır. Neden ortada kaldığı sürece, Kürt ulusal hareketinin buna aykırı hareket etmesi, sonucu ortadan kaldırmaz. Ulusal sorun varoldukça, her hareket bundan etkilenir. Her koşulda, mevcut durumunu koruyamaz: Ya buna uygun davranır, ya da dağılır. Gelişmenin diyalektiğini doğru kavramak gerekir.

PKK’yi, örneğin Güney’deki örgütler gibi birer demokratik halk partisi değil de, bir “işçi” partisi yapan koşullarda bir gerileme sözkonusu değil; tersine bir işçi partisinin örgütlenmesi ve mücadelesi için her zamankinden daha olgun. Bu da, Kürdistan’daki mücadelenin salt klasik bir “Ulusal Kurtuluş” savaşı olmayıp, ulusal-sınıfsal kurtuluş savaşı olduğu gerçeğini gösterir. Kuzey Kürdistan’daki mücadele, bu temele bağlı olarak, diğer parçalardan ileridir; ulusal mücadelenin temelinde, güçlü bir sınıfsal mücadele var. Bu tarihsel düzeyi geri çevrilemez.

Ezilen bir ulusun bağrında örgütlenen-mücadele veren bir işçi partisi, sosyalizmi hedeflemeden, sosyalizmle kendisini ilişkilendirmeden, bir işçi partisi olarak varlık nedenini açıklayamaz.

Özgürlük ve sosyalizm mücadelesi iç içe geçmiştir. Kurtuluş sosyalizmdir.□

5 Haziran 2004 Cumartesi günü Adıyaman’da, “sürgünlere karşı” KESK’in düzenlediği bölgesel bir miting yapıldı. Saat 14.00’de başlayacak mitinge katılmak

ADİYAMAN’DA MİTİNG

çin, biz Leninistler de saat 10.30’da Antep’ten hareket ettik. Adıyaman’ın girişinde bir benzin istasyonunda tüm konvoylar toplanmaya başladı. Antep, Diyarbakır, Urfa, Malatya, Maraş, Antakya, Siirt ve Adana’dan gelen emekçiler Adıyaman’da buluştular. Biz de ilk sloganımızı benzin istasyonunda haykırdık: “Fabrikalar Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emekçinin Olacak”. Bulduğumuz bölge, bu slogana yabancı değildi ve emekçilerin dikkatini çekti. Daha sonra konvoylar oluşturarak şehir merkezine doğru hareket edildi. Araçlardan iner inmez, “Halkların Katili NATO’yu Dağıtalım, Mücadele Birliği” yazılı pankartımızı açarak kortejimizi oluşturduk. Eylem alanına ulaşmaya kadar sloganlarımızı emekçilere ve Adıyaman halkına duyurduk; “Halkların Katili NATO’yu Dağıtalım”, “Fabrikalar Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emekçinin Olacak”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar”, “Dısa Dısa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan”, “Jibo Azadi Aşti Şer Şer Şer”, “Denizlerin Yolunda NATO’yu Dağıtmaya”, “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği”, “Ortadoğu Halkları Yalnız Değildir”, “Yaşasın Kürt-Türk Halkların Mücadele Birliği”...

Bir kamu emekçisi önümüzdeki kortejden ayrılıp yanımıza gelerek, bizim sloganlarımızı sahiplendiğini ve bizimle yürümek istediğini söyledi ve eyleme katıldı. Mücadele Birliği korteji disiplini, attığı sloganların içeriği ve canlılığından dolayı polislerin de ilgisini çekti ve yoğun bir şekilde ey-

lem alanına kadar peşimizdeydiler. Yürüyüş mesafesi uzundu ve ara sokaklardaki insanlar zafer işaretleriyle, kimi yerlerde alkışlayarak evlerin balkonlarından ve işyerlerinden eyleme destek oldular. Bizim kortejin sorumlusu iki kişinin kadın olması, hem emekçilerin hem de Adıyaman halkının dikkatini çekti ve sempatisini kazandı.

Alana girildikten sonra sığınma ve uzun süren yürüyüşün etkisiyle emekçilerde biraz gevşeme ve gölgelik alana doğru yığılma yaşandı. Biz güvencilerde sloganlarımızı atmaya devam ettik. “Dısa Dısa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan” ve “Kürdistan Devrimle Özgürleşecek” sloganlarının atılması üzerine Kürt gençler ve emekçilerinin ilgisi bizim bulunduğumuz tarafa yöneldi. Bu sloganların daha sonrada atılması üzerine sivil polisler ve kameraları bizim korteje yöneldi. Bize, “*Yasadışı slogan atıyorsunuz ve böyle olursa sizi gözaltına alırsız*” dediler. Kortej sorumlumuz da, hangi sloganların yasadışı olduğunu sorunca polisler bir an bocaladı. O arada KESK’in merkezinden gelen eylem komitesinde sorumlu olduğunu öğrendiğimiz arkadaşlar da bizden yana olaya müdahale edince, ortam iyice gerildi. Mücadele Birliği korteji “Baskılar Bizi Yıldıramaz” sloganı atarken, polis elektrikleri kesince kürsüdeki mikrofonlar sustu. Gerginlik artınca bütün emekçiler tek vücut olarak, “Baskılar Bizi Yıldıramaz” sloganını atarak protesto etmeye başladılar. Eylem Komitesinden ‘güvenliği dışarıda alabilecekleri, eğer içeride kalırlarsa polislerin güvenliğinden sorumlu olmayacakları’ uyarısı

ve Leninistlerin sloganı ve kararlı tavırla polisleri geri adım atmak zorunda kaldı. Emekçiler bize, “*Üzerinizde baskı var. İçerimize doğru ortaya gelin*” önerisinde bulunarak

bizi sahiplendiler. Emekçilerin tamamının kenetlenmesi ve sloganlarını güvencilerle haykırması sonucu polisler mikrofonla elektrik vererek yanımızdan ayrıldılar. Bu arada Mücadele Birliği korteji “Dısa Dısa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan” sloganını atmaya devam ediyordu. Polisi geri püskürtmenin coşkusu emekçilere güç verdi ve gerçekten dinamik, canlı bir bölgesel eylem gerçekleştirildi.

Bizimle tanışmak için yanımıza gelen Kürt gençlere, ortak düşmana karşı ortak mücadelenin örülmesinin önemini, gerçek anlamda özgürlüğü devrimle, halk iktidarıyla, sosyalizme geçilerek kazanılacağını, “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği” sloganlarıyla emperyalizme ve işbirlikçilerine, NATO gibi halkların katili asker-polis örgütlenmelerine karşı ortak savaşın örülmesinin zorunluluğunu anlattık.

Bu eylemde yaşanan gelişmeler, Kürt halkının devrimci dinamizminin ne kadar canlı ve güçlü olduğunu, doğru politikalarla örgütlendiğinde Türkiye-Kürdistan-Ortadoğu Devrimi’nin başarıya ulaşması için önemli bir itilim ve enerji vereceğinin gösterileriyle doluydu. Eylemin coşkulu geçmesi de emekçilere umut verdi. En küçük bir kıvılcımın emekçi yığınları nasıl tetiklediğini ve enerjisini açığa çıkarabileceğini pratikte yaşayarak gördük. Yeter ki doğru politikalarla ve devrimci kararlılıkla, cüretle ileriyeye atılalım. Devrim ve sosyalizm için gerekli olan enerji fazlasıyla tüm çevremizi kuşatmış durumda.

Antep’ten Leninistler.

IRAK HALK SAVAŞININ ZAFERİ İÇİN

Eminiz, gelecekte tarihçiler, “ABD emperyal gücünün çöküşü”nü anlatırken, en baş sayfaya, ülkesi bir dünya savaşına girmişken, Teksas’taki çiftliğinde haftalarca sazın balığı avlayan başkan” diyerek, Bush’un fotoğrafını koyacaklar. Ama bugünlerde, sadece tabut taşımakta kullanılan Amerikan kargo uçakları, pistlere inip kalktıkça, bu sazın avlama ustasının gevrek gülüşü, en milliyetçi Amerikalıları bile öfkeliyor. Hamaset gibi, dünyanın en aptal işini bile beceremeyen bir başkanla Üçüncü Dünya Savaşı’na girmek, tam isabet doğrusu! Yine de, enikonu rahatına düşkün bu adamın keyfini kaçırarak büyük olaylar var. Irak’ta son bir ayda gelişen direniş yüzünden Bush, sazlarla giriştiği kutsal savaşı yarıda kesti ve Washington’da kameralar karşısında ekşi bir suratla “sarsılmayız” diye kekeleyiverdi.

Bush’u olduğu gibi, dünyayı egemenlikleri altına alan politikacıları, dev tekelin büyük hissedarlarını, banka ve mali tröst yöneticilerini, onların hizmetindeki binlerce generali, işbirlikçi yöneticileri büyük bir kedere boğan, Irak halkının işgale karşı giriştiği silahlı direnişin Nisan ayında sıçrama yapmış olmasıydı. Küçük gerilla gruplarının saldırılarından, büyük kent savaşlarına, hatta kentlerin kısa süreliğine ele geçirilmesine dek, gelişmiş bir halk savaşından söz ediyoruz.

Irak, kuzeyinde bulunan dağlık bölgeyi saymazsak, neredeyse tamamen düz bir ülke. Batısında sınıra kadar uzanan çöl, güneyinde bataklıklar ve kuzey dağlarıyla çevrili bu geniş alanda savaşın, bir kent savaşına dönüşmesi kaçınılmazdı. I-

rak’ta, Basra, Bağdat ve Musul gibi milyonlarca nüfusu barındıran büyük sanayi kentleri; Nefes, Kerbela, Felluce gibi her biri köklü bir politikanın simgeleştirdiği (Arap-İslam kimliğini nitelendiren simgeler) kentler var. Direnişe destek olan bütün siyasal eğilimler ve bu eğilimlerin büyük emekçi kitleleri kentlerde yoğunlaşmıştır. Vietnam’ın uçsuz bucaksız ormanlarının trajik deneyimini yaşamış ABD, bu kent ormanlarında her bir devriyesi günde dört-beş saldırıya uğradığında, moral gücünü kaybetmeye başlamıştı bile.

Irak, oldukça bayındır bir ülke. Aralarında fazla uzaklık bulunmayan kentleri birbirine bağlayan geniş otoyollar, çevre bağlantıları, Fırat ve Dicle’nin üzerinde kurulu onlarca köprü, kentlerin geniş ve ferah bulvarları ve bu yolların çevresine dizili büyük taş yapılarıyla Irak, ağır mekanize birliklere büyük hareket kabiliyeti sağlıyor. İşgalci koalisyon, hafif muharebe tanklarıyla, Humvee’lerle bu denetimi kolayca sağlayacağını düşünmüştü. Ama, otoyolların kent giriş ve çıkışları onlar için ölüm tuzağına dönüştü. Bubi tuzakları ve pusularla konvoyları dağıtan gerillaların zaferi, konvoydan arta kalanların üzerinde sevinç gösterileri yapan binlerce kişi tarafından kutlanınca, ABD bu tarz askeri nakliye sınırları getirmek zorunda kaldı.

İşgalciler, kendi güvenli üslerine çekince, kent savaşçılarının hedefi bu kez, işgalciler tarafından eğitilen işbirlikçi Irak ordusu ve polisi oldu. Irak halkı, kendi işbirlikçilerinin ölümüne hiç acımadı, aynı öfkeyle sevinç gösterilerine durdu. Ve Vietnam’da ancak on yıl sonunda ulaşılan

gelişmeye Irak halk savaşı, bir yıl gibi kısa sürede ulaştı. İşbirlikçi ordunun önemli sayıda birliği, silahlarını işgalcilere çevirirken, yarısı firar etti. İşbirlikçi ordu, daha oluşturulmadan dağıldı. Halk, işgalcilere soluklanma, örgütlenme fırsatı vermeden bastırdı. Tarihin en hızlı yükselen halk savaşıdır bu. Ya da, tarihin hızına uyan bir savaş.

İşbirlikçi ordunun dağılması karşısında, yeniden güvenli üslerinden çıkan ABD ordusu, giremediği kentleri kuşatma altına almaya başladı. Humvee’lerin yerini, ağır Abrams tankları, zırhlı saldırı helikopterleri ve AC-130 tipi “uçan kale”ler aldı. Kısa süre içinde Felluce’de, Stalingrad ve Varşova’yı andırır görüntüler çıktı ortaya. Sokak sokak, ev ev, oda oda yapılan çatışmalarda,

tankların, helikopterlerin hiç de işlevli olmadığı görüldü. İşgalciler birkaç sokağın ötesine gidemediler. Oysa ki amaçları, kentin her bir bölümünü sokak sokak, ev ev, yeniden işgal etmektir. Para etmedi. Ağır bombalarla, bine yakın kadın, çocuk ve yaşlının katliamıyla ABD birliklerinin önü temizlenmeye girişildiğinde, neredeyse bütün büyük kentleri etkisi altına alan büyük kitle ayaklanmaları oldu. Ebu-Garip’te silahlı halk, Felluce otoyolunu işgal etti ve kentteki cezaevini bastı. Basra’da Valilik işgal edildi. Köprüler silahlı halk milisleri tarafından kapatıldı. Samara, Narsıriye, Kerkük, Musul, Ramadi, büyük silahlı gruplarca hareketlendi. Sonunda ABD Felluce’deki kent savaşının yenilgisini kabul edip, geriye bin kişilik küçük bir Irak birliğini bırakarak, kenti terk etti.

Terk edenler sadece onlar değil. Siemens, Bechtel, General Electric gibi savaşın gerçek efendileri, tıpkı gemiyi ilk terk eden fareler gibi, Irak’taki bütün işlerini askıya aldıkları açıklandı. Kanın izinden gelen para, savaşın ateşinde buharlaşıp kaçtı. Buharlaşma yeteneği olmayanlar, tabutlara konuyor.

Gelişmelerin, Direniş Savaşçılarının Cephesindeki Yansımaları

Direnişin, küçük gerilla gruplarından doğup, kısa sürede halk savaşı düzeyine erişmesindeki esas etken, halkın geniş kesimlerinin, yoksulların aktif desteğidir. Böyle bir destek olmadan, gerilla tipi savaş bile uzun süre dayanamaz. Öte yan-

dan, gerilla gruplarının askeri başarılarında, Saddam ordusundan arta kalan askerlerin, istihbaratçı unsurların katkısı yadsınmaz. Bu unsurlar, bilgi toplama, organizasyon ve disiplin alışkanlıklarıyla, en başta dağılmış gruplar halinde yürüyen direnişi, koordineli bir savaşa dönüştürmekte etkili oldu. ABD’li generallerin deyimiyle, “sofistike saldırılar”ın arkasında, bu birikim yatıyor; ancak bu, direnişin askeri-teknik bir yanıdır. Askeri-teknik açıdan savaş, daha donanımlı hale geliyor. Humvee’ler için el bombaları yeterliydi. Zırhlı konvoylar için RPG roketleri, şimdi uçan katliam makineleri için SA-16’lar gündeme geldi. Sovyetler’in geliştirip Rusya’nın devraldığı silahlanmanın temel ilkesini biliyoruz: Savunma. Sam füzeleri, saldırı uçaklarına karşı geliştirildi. Mısır, 1967 ve 74 savaşlarında Sa-5 ve Sa-6’larla, İsrail jetlerini tek tek avlamıştı. ABD silah teknolojisi, Sam füzelerine karşı hangi önlemi aldıysa, Rusya da bu önlemi boş çıkaracak yeni bir füze geliştirdi. Bu sayede Sam füzelerinin kod rakamı 16’ya kadar geldi. İşgalcilerin hava etkinliğini kırarak olan silah, şimdi halk savaşçıları arasında elindedir.

Askeri teknik açıdan direnişçiler, donanımları, organizasyonlarıyla, kent savaşlarında işgalci birlikleri söküp atacak durumdadır. Ama direnişin yumuşak kısmını, onun siyasi yönü oluşturuyor. Direnişin siyasi zaafı giderilmeden, işgalcilerin kentlerden sökülüp, kendi üstlerinde boğulması aşamasına geçmek zor görünüyor.

Yeniden toparlanan Baas Partisi, işbirliğine yönelik IKP’den ayrılan komünistler, Kuzey’de kent yoksulları içinde önemli bir tabanı bulan Komünist Emek Partisi, Sadr yanlıları, dini motiflerle hareket eden onlarca grup, bu direnişin öne çıkan siyasi aktörleri. Hepsini aynı şemsiye altında toplayan, ulusal kurtuluş hedefidir. Fakat, Iraklı burjuvaların ve eski yöneticilerin işgalcilere boyun eğmesi ve direnişi esas olarak yoksul halkın sürdürmesi nedeniyle, savaş, ulusal kurtuluşun öte-

sine savrulacak dinamizmi kendi içinde taşıyor. Zaman içerisinde toplumsal kurtuluş dinamiğinin öne çıkması kaçınılmaz olacaktır. Halk savaşı düzeyine erişmiş bir mücadele, barındırdığı siyasi aktörleri zaman içinde ya kendine benzetir, ya da dışlar.

Halk savaşının Irak’ta siyasi bir karargaha sahip olması gerekiyor. Bundan sonraki askeri başarılar da, siyasi karargahın kurulmasına bağlıdır. Büyük ölçüde savaşın içine aktif olarak çekilen milyonları, bugünden siyasi otoritesini ilan eden devrimci bir iktidar odağının çevresinde örgütlemek gerekiyor. Bu iktidar odağı, Irak’taki halkların gerçek temsilcisi sıfatıyla, tüm dünya ezilenlerinin önüne çıktığında, muazzam bir uluslararası destek görecektir, buna kuşku yok.

Uzunca bir süredir, ulusal cephenin kurulması yönünde çabalar var. İlk girişimler sırasında, aşiret liderleri, yüksek din otoriteleri, böyle bir girişimden uzak durdular. Mukteda Sadr ise kararsız bir tutum sergiliyordu. Olaylar, cephe ihtiyacını daha acil hale getirdi.

Fakat böyle bir cephenin kuruluşu önünde bir dizi zorluk bulunuyor. En başta, uzun yıllar ülkeyi baskı altında yöneten Baasçıların varlığı, bir tedirginlik nedeni. Bu tedirginliği en çok ezilen ulus duyuyor. Mezhepsel ve aşiretsel çelişkiler de, siyasi planda ortak cepheyi zorlayan unsurlar. Sadr’a bağlı Şii milislerin ayaklanması, Sünni savaşçıları tarafından desteklendi. Ancak, uluslar ve mezhepler arası çelişkiler, işgalcileri “bu dayanışmayı taktik boyutta kılması” için uğraş vermeye yönlendirilecek boşluklar doğuruyor. Fel-

luce’de camiler bombalanırken, Sadr’a Şiilerin kutsal mekanlarına dokunmama sözü veriliyor. Şiiler üzerinde dini partilerin ve dini otoritenin etkisi çok fazla. İşgalciler, dini otoritelerin kaypak tutumlarından yararlanmasını biliyorlar. Kuzey’de bulunan Sünni bölgelerde böyle bir dini otorite yok. Dahası, orada süregiden direnişin yöneticileri dahi işgalciler tarafından tespit edilemiyor. Burada, işgalcilerin taktik manevraları işe yaramıyor. Bu manevrayı yürütecek siyasi ya

da dini bir otorite yok.

Öte yandan Mukteda Sadr, “Rusya, Fransa, Almanya’dan oluşan BM barış gücüne sıcak baktıkları”nı söyleyebilecek kadar, direnişin siyasi karakterinden anlamamış biri. BM’nin askeri gücü, gittiği her yerde emperyalist dünyanın egemenliğini tesis etmiştir. ABD’nin gidip BM’nin gelmesi işgali sona erdirmez.

En kötü durumda olanlar, kuzeydeki Kürtlerdir. Kendi önderleri bu halkı büyük bir tuzağın içine çekiyor. Kürt halkını bugüne dek direnişin dışında tutmayı başardılar. Fakat direniş genişleyince, Barzani, ABD birlikleri için, “kurtuluş ordusu, işgal gücüne dönüştü” demek zorunda kaldı. Öte yandan, kendi halkını, direniş saflarındaki eski Baasçıların hayaletleriyle korkutmayı ihmal etmiyor. ABD’nin yeni adımı, işbirlikçi Kürt önderlerinin hevesini kursağında bırakacak nitelikte. Baas döneminde, şoven baskıların asıl sorumluları olan üst düzey yönetici ve askeri kadrolar yeniden kilit noktalara getiriliyor. Kürt halkı geçmişteki kanlı düşmanlarının ABD’yle kol kola olduğunu gördüğünde, aldatıldığını daha iyi anlayacaktır.

Siyasi otorite boşluğundan, işgalcilere boyun eğen, fakat sureti haktan görünme fırsatını kaçırmayan uzlaşmacılar yararlanıyor. Felluce’de olduğu gibi, bir anda hakem ve arabulucu misyonlarına bürünüp, işgalcilere dolaylı yoldan yardımcı oluyorlar.

İşgalin amansızlığı ve onun yarattığı öfke, halkın silahlı direnişle bütünleşmesini sağladı. Öyleyse, gerçek yaşamda sağlanan bu birliğin, siyasi planda sağlanması için fazla beklemeyeceğiz.□

Kapitalizmin Çürümüşlüğü'nün Bir Kanıtı: İŞKENCE...

Günümüzde, kapitalizmi anlamadan, ne işkenceyi ne de onun ulaştığı düzeyi anlamak mümkündür. İşkence, en kısa tanımla, insanın maddi ve manevi bütünlüğüne yönelik saldırıdır. Ve kapitalizm her gün, her saat, her an bu saldırıyı çeşitli biçimlerde yeniden ve yeniden üretmektedir.

Nüfusun ezici çoğunluğu için, çalışma hayatından eğitime, sağlıktan sosyal ilişkilere kadar her alan, kapitalizm tarafından işkence merkezleri haline getirilmiştir.

İşçi ve emekçilerin, yoksulların ağzından sık sık duyulan “yaşam, bizim için işkenceye dönüştü” sözü, bu gerçekliğin dışı vurumudur. Emekçilerin yaşadıkları süre boyunca maddi ve manevi bütünlüklerinin sürekli saldırı altında olmasının en çarpıcı sonucu, yaşam sürelerinin kısalığıdır. Emekçilerin yaşamı, aynı ülkede yaşayan burjuvalara göre 10-15 yıl daha kısa olmaktadır.

Kapitalizm altında yaşamının emekçi sınıflar için kesintisiz bir işkence olması; kapitalizmin insanı temel alan bir sistem olmamasındandır. Onun için insan, sadece amacına, azami kara ulaşmada bir araçtır. Ve çoğu durumda, araçların en değersizidir. Çünkü mülkiyeti kendine ait olmadığı gibi, emek piyasasından da istediği zaman istediği kadarını bulma olanağı vardır. Kapitalizmde insan, artı-değer üreten bir metadır sadece. Bir inekten, bir ottan, bir makineden tek farkı budur. O yüzden, tüm metalara nasıl bakıyorsa insana da öyle bakar.

Kapitalizmde insan, insan olmaktan çıkıp metalaşmakla kalmaz. Kapitalizmin doğasındaki rekabet ve yabancılaşma ile birlikte, insan, insanın düşmanı haline de gelir. Ve böylece, günlük yaşamı bitip tükenmek bilmeyen işkenceye dönüşen emekçi sınıflar, kendilerini, bizzat bu işkencenin uygulayıcısı konumunda bulurlar.

Kapitalizm, işkenceyi yaşamın sıradan bir olgusu haline getirmekle birlikte, bununla yetinemez. Kapitalizm ebedi değildir. O, insanlığın tarihsel gelişiminde bir aşamadır sadece. Tıpkı köleci ve feodal toplumlar gibi. Üretim ilişkilerinin üretici güçlere engel olmaya başlamasıyla birlikte, onun için de, tarih sahnesinden çekilme vakti gelmiş demektir. Ama o, buna kendi isteğiyle rıza göstermez. Tarihin yargısına karşı savaş açar. Geçmişten miras alıp yetkinleştirdiği ve kendi icat ettiği her türlü yöntem ve araçları, bu tarihsel gelişmeye karşı kullanır.

İşkence, kapitalist sınıf tarafından tarihte hiç görülmedik denli sistemleştirilmiş ve yaygınlaştırılmış biçimde devreye sokulur. Sadece sistemin işleyişinin yarattığı bir durum olmaktan çıkar. Sistemin yıkılmasının tarihsel zorunluluğunu ortaya koyan ve bunun için eyleme geçenler başta olmak üzere, muhalif güçleri de sindirmenin, yok etmenin bir yöntemi olarak, bir zor yöntemi olarak uygulanmaya başlanır. Yıllara yayılmış bir zaman dili-

mi içinde, emekçinin maddi ve manevi bütünlüğünün sürekli saldırı altında kaldığı kapitalist sistemde, aynı şey, özel yöntemlerle yoğunlaşmış biçimde komünistlere, devrimcilere ve hatta muhaliflere karşı uygulanmaya başlanır. Kapitalist sınıfın egemenliğini korumak için var olan devlet, bu zor yönteminin geliştirilmesi, örgütlenmesi

ve uygulanmasını da yerine getirir.

Demek ki, işkenceye karşı çıkış, teşhir, sadece onun özel bir zor yöntemi olarak uygulanmasına karşı çıkışla sınırlanmaz. İşkenceye karşı duruş, ancak bütünlüklü olarak gerçekleştirildiğinde tutarlı olabilir. Ve bu tutarlılıktır onu güçlü kılabilecek olan.

Ancak bu bütünlüklü karşı koyuşla, işkenceye karşı mücadele, küçük burjuva aydınların ve seçkinlerin yürüttükleri insan hakları mücadelesinin dar sınırlarından kurtularak gerçek gücüne kavuşmasının yolu açılabilir. İşçi ve emekçilerin, yoksulların yani milyonların, günlük yaşamlarında maruz kaldıkları işkence ile özel işkence merkezlerinde yaşananların bir ve aynı şey olduğunu, aynı temelden kaynaklandığını görmeleri ile, bu mücadele gerçek gücüne kavuşacaktır.

Komünistler işkenceye ilkesel olarak karşı olmuşlardır her zaman. İşkencede, yüzyıllardır süren insanın sömürülmesini, aşılmasını ve tüm bunların doruğu olan kapitalizmi görürler. Hangi siyasi maskenin ardına gizlenmiş olursa olsun, işkenceye yönelenlerin özel mülkiyet dünyasına ait olduklarını bilirler. Ebu Garib zindanında işkence yapan Saddam iktidarının; onu devirerek işkenceye kalman yerden devam eden ABD'nin; “ABD'nin yaptıklarını abartmamak lazım” diyen Talabani'nin; “Ebu Garib'deki işkencecilere yaptıklarının aynısı yapılmalı” diyen Sadr'ın; “insanın maddi ve manevi bütünlüğüne saldırı hangi boyutlarda olursa işkence olur” diye tartışanların ve daha başkalarının, farklı siyasal amaçlarla aynı yönteme başvurmalarını sağlayan şey, dünyaya aynı pencereden, kapitalizm penceresinden bakıyor olmalarıdır.

İşkenceye karşı zafer, sosyalizmin zaferi ile mümkündür. Çünkü, sosyalizmin merkezinde insan yer alır. Sosyalizmin temel yasası; insanın maddi ve manevi gelişimini azami ölçüde sağlamaktır. Sosyalizmi yaşamış ve yaşamakta olan ülkelerdeki insanların, maddi ve manevi yönden tartışmasız şekilde yetkin hale gelmiş olması bundandır.

Öyleyse, işkenceye karşı mücadele nasıl kapitalizme karşı mücadeleden ayrılmazsa; sosyalizm için mücadeleden de ayrı ele alınmaz. İşkenceye karşı mücadele çağrısı; insanın, insanlaştığı toplumsal düzene yani komünizme ulaşma mücadelesine çağrı ile birlikte olmadığı sürece, cılız ve sonuçsuz kalacaktır.

İşkencenin her biçimine karşı tutarlı mücadeleyi sadece, insanı özgür bireyler olarak tüm toplumla birlikte ileriye taşımayı amaçlayan, kendisiyle birlikte insanlığın kurtuluşunun komünizmde olduğunu bilen devrimci proletarya verebilir. İşkenceyi yeryüzünden silmek isteyen herkes, bu mücadelesini, devrimci proletaryanın önderliğindeki devrim ve komünizm mücadelesi altında yürütmelidir...□

İZMİR'DE NATO KARŞITI EYLEMLER

Dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin, baş düşmanlarından biri olan ABD ve onun öncülüğündeki emperyalist devletler, planlarına her geçen gün bir yenisini ekliyor.

Emperyalist-kapitalist sistemin içine girmiş olduğu yeni evrede, sıçramalı bir çöküş içerisine yuvarlanmaktadır.

Dünya halklarının düşmanı olan emperyalist devletlerle tüm gerici devletlerin saldırganlığı boşa değildir.

Tam da bu saldırganlığın üst boyuta tırmandırıldığı günümüzde, yaşadığımız coğrafya NATO'nun toplantısına sahne olacak.

Bu tescilli katiller güruhunun toplantı günleri yaklaştıkça işçi-emekçi sınıflar ayağa kalkmaktadır. Her ilde ayrı bir eylem programı izlenmeye başladı. İzmir'de de bir süredir eylemler artarak sürüyor.

Eylemlerden ilki, Buca Kuruçeşme'de yapıldı. Saat 21:00 sıralarında toplanan kitle Kuruçeşme eski son durakta bayrakları ve dövizleriyle beklemeye başladılar. Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak, üzerinde "Denizler Gibi İleri Atılalım, Halkların Katili NATO'yu Dağıtalım" yazılı dövizlerimizle ve bayraklarımızla kortej oluşturarak alana girdik. Dövizlerimizin üstündeki sloganları haykırarak kitleye karıştığımızda bizi alkışlarla karşıladılar.

Kısa bir süre sonra, eylemciler kortej düzeni aldı ve meşaleleri yaktı. 3 Haziran Perşembe günü yapılan bu ilk eylem Kuruçeşme'den sloganlarla Buca Koop'a yürünmesiyle büyük bir coşku kazandı. Eylem boyunca "İstanbul NATO'ya Mezar Olacak", "Kahrolsun ABD Emperyalizmi", "Faşizme Karşı Omuz Omuz" vb. sloganlar sık sık atıldı. Kitle Buca Koop Meydanı'na geldiğinde basın açıklaması okunmaya başlandı. Basın açıklamasının sonunda Mücadele Birliği Platformu'ndan bir arkadaş "NATO'yu devrimle dağıta-

biliriz, devrim olmadan NATO dağılmaz, Ya Devrim Ya Ölüm" diyerek slogan atmaya başladı. Daha sonra atılan sloganların ardından eylem sona erdi.

İzmir'de gerçekleştirilen 2. gece eylemi 10 Haziran Perşembe günü saat 21:00'da Çiğli Güzeltepe semtinde Uğur Mumcu Parkı'nda başladı. Burada da Mücadele Birliği Platformu olarak dövizlerimizle, eylem alanına yine sloganlarla ve kortej düzeniyle girdik. Burada da, semtin içine yürüyüş düzenlendi. Yürüyüş boyunca gökyüzünü kuşlarımız kapladı. "İstanbul NATO'ya Mezar Olacak" sloganlarıyla ve "Halkımız Saflara Hesap Sormaya" çağrılılarıyla yürüyüşteki coşku arttırıldı. Bir süre semt içindeki yürüyüş devam ettikten sonra, kalabalık

bir yerde basın açıklaması okunmaya başlandı. Basın açıklamasının ardından eylem sona erdi.

Bu iki meşaleli eylemde de üzerinde Deniz resimleri olan dövizlerimiz ilgi odağı halini almıştı.

Bu iki eylemin ardından 12 Haziran tarihinde saat 14:00'te bu kez Şirinyer Tansaş'ın önünde toplandı. Burada da dövizlerimizle oradaydık.

Kortej düzeni kuruldu ve İzmir'deki NATO binasına yürüyüş başladı. Yürüyüş boyunca yine kuşlarımız, "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganlarımızla NATO'nun önüne geldik. Polis barikat kurmuştu. Ve bizi kapının önüne yaklaştırmamak istedi. Ama NATO Karşıtı Birlik basın açıklamasını burada yapma kararı aldı ve öylece oldu.

Basın açıklamasının ardından sık sık "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Faşizme Karşı Silah Başına", "İstanbul NATO'ya Mezar Olacak", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganlarını haykırarak.

Sloganlarının ardından eylem sona ermişti ki bir grup "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" diye slogan atmaya başladı. Slogan atan grubun da dağılmasıyla eylem sona erdi.

**Mücadele Birliği Platformu
İzmir**

NATO ZİRVESİNE KARŞI DEVİRİMCİ EYLEM BİRLİĞİ

Zirve gerçekten engellenmek isteniyorsa, tüm güçler devrimci bir eylem çizgisinde harekete geçirilmelidir. Bunu yapmak için 27 Haziran mitingini de beklemeye gerek yoktur. Eğer “Denizlerin Ruhuyla İleri Atıl”macaksa, bu, NATO’ya karşı notalarla ya da semah dönerek olacak şey değildir. Deniz Gezmişlerin 6. Filo’ya karşı ne yaptıklarını biliyoruz. Onlar salt protesto ile yetinmemişler; bir iki protesto yapıp kendilerini rahatlatmamışlardı. Fiili olarak emperyalist karşıtlarının önüne geçip, fiili olarak dövüşmüşlerdi. Ellerindeki tüm olanakları kullanarak zora başvurmuşlardı. 6. Filo askerlerinin daha karaya ayak basmadan pıllını pırtısını toplayıp kaçıışı, halkımızın hafızasında silinmezcesine yer etmiştir. Bugün aynı şeyin NATO Zirvesi’ne gelenlerin başına gelmemesi için hiçbir neden yoktur.

Halkların katili emperyalistlerin, Türkiye’de yapacağı NATO Zirvesi yaklaşıyor. 28-29 Haziran’da İstanbul’da yapılacak zirve öncesi, devrimci yapılar üzerindeki baskılar da yaygınlaştı. Zirve sonrası yapılacak yeni katliamlara beşiklik yapmaya hazırlanan Türkiye’de, emperyalizmin askeri-polis örgütü NATO’ya gerçek anlamda kimlerin karşı olduğunu bilen devlet, katiller sürüsü kazasız belasız toplanıp dünya halklarının kaderi hakkında dilediklerince ahkam kesip kararlar alabilsinler diye, deyim yerindeyse alınının derisini çatlatıyor. Büyük katliam projesinin mimarlarına ev sahipliği yapmak kolay değil elbette! Emperyalist katillerin ve onların işbirlikçilerinin tüm çabalarına rağmen bu zirvenin engellenmesi mümkün; halklara karşı yeni katliam planlarının daha işin başında fiyaskoyla sonuçlanması, Türkiye ve K.Kürdistan emekçi halklarının ve onların öncüsü devrimci, komünist yapıların eylemlerine bakıyor.

Zirvenin Gündemi

Zirvenin ana gündem maddesini Ortadoğu oluşturuyor. Ya da kısaca söylemek gerekirse ABD’nin Büyük Ortadoğu Projesi kapsamında Ortadoğu’ya yerleşmesi. NATO’nun bundan sonra buna göre nasıl şekilleneceği...

ABD, Büyük Ortadoğu Projesi’ni bu zirvede herkese

kabul ettirmeye çalışacak. Elinde bulundurduğu askeri gücün tehdidiyle AB emperyalistlerini de hizaya getirmeye uğraşacak. Elbette bu öyle sanıldığı kadar kolay değil. Ne kadar büyük bir militarist güce sahip olursa olsun ABD, kendi dışındaki dünyaya diz çöktürebilmiş değil. Bunun en önemli nedeni ABD ekonomisinin içinde bulunduğu bunalımdır. Ve bu bunalım o kadar derin, o kadar köklü tarihsel nedenlere sahiptir ki, ABD’nin siyasal üst yapısını da sarsmış ve bu dünyanın en büyük emperyalist gücünde bir devrimi gündeme getirmiştir. Bugün karşı karşıya olduğumuz güncel olayları yorumlarken, her zaman olayların son nedenini bulup ortaya çıkarmak, bizleri doğru bir bakış açısına götürecektir. Yoksa ilk görünenden hareket edildiğinde çoğu zaman, gerçeklik bize ters görünür. Ve o zaman sığ bir bakış açısına sahip olmak kaçınılmaz olur. ABD’nin geliştirdiği Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) ele alınırken sığ bakış kendisini, bunun enerji yataklarını ele geçirmek amacıyla ya da medeniyetler arası savaş gereğiyle; en fazla, olsa olsa emperyalistler arası hegemonya mücadelesinde bir adım daha atmak amacıyla yapıldığını söyleyerek gösterir. Bunlar ilk elden görülebilecek burjuva gazetelerin köşe yazarlarının her gün vaaz ettikleri şeylerdir. Oysa ABD’nin BOP’ni ge-

liştirmesinin altında yatan nedenler zinciri çok daha kapsamlıdır. İlk elden görülenlerin de bunda etkisi vardır kuşkusuz, ama asıl neden, kapitalist üretim ilişkisinin içerebildiği tüm gelişme olanaklarını yitirmiş ve artık insanlığın yeni bir dünya için her yerde ileri atıldığı bir aşamaya gelmiş olmasıdır. Bu yeni evre, eskisinden farklı olarak tüm çelişkilerin üst üste bindiği, yoğunlaştığı ve çözülmek için bir sıçrama anını beklediği bir evredir. Şu anda dünya üzerinde yaşanan iç-savaş, böyle bir sıçrama anının öngünüdür. Artık kapitalist sistem tarihsel sınırlarının sonuna gelmiştir. İşte ABD'yi telaşlandıran ve apar topar 3. Dünya Savaşı'nı başlatmaya iten asıl neden budur. Şimdi BOP ile bu savaşı başka yerlere yaymaya hazırlanıyor.

Zirvede bu kapsamda ele alınacak konulardan biri de, Türkiye'nin bu projede yerinin ne olacağıdır. Toplantı yerinin İstanbul olarak seçilmesi elbette tesadüf değil. Emperyalist-kapitalist sistemin askeri-polis örgütü olmasının yanı sıra, NATO aynı zamanda bir savaş örgütüdür. Ve bir iç savaş örgütü olarak toplantısını uzun zamandır bir iç savaşın yaşandığı Türkiye'de yapıyor. Sınıflar mücadelesinin en yoğunlaşmış biçimi olan iç savaşın yaşandığı ülkeler arasında Türkiye, bir "sosyal patlama" beklentisinin de en fazla olduğu ülkelerden biridir.

"Ayaklanmalar Yüzyılı" olarak ilan edilen 21. yüzyılda emperyalist-kapitalist devletler, ayaklanmayı ve devrimleri, daha başladığı yerde ezme planları yapıyor. NATO geliştirmiş olduğu "dolaylı saldırı" kavramı çerçevesinde, NATO anlaşmasının 5. maddesinde yer alan, "üye ülkelere birine yapılmış saldırı tüm üyelerine yapılmış sayılır" hükmü ge-

reğince "iç savaş, devrim, halk ayaklanması" gibi olaylarda da saldırıya uğramış kabul edileceğini iddia ediyor ve hazırlıklarını buna göre yapıyor. Başını ABD'nin çektiği emperyalistler, Türkiye'yi Ortadoğu başta olmak üzere tüm dünya emekçi halklarına karşı bir saldırı üssü yapma hazırlığı içindeler. Bu, aynı zamanda, Kürt halkının yeni bir imha operasyonu ile karlı karşıya olduğunu da gösteriyor.

Zirveye Karşı Ne Yapmalı?

NATO Zirvesi'ne sayılı günler kalmış olmasına rağmen, zirveye karşı henüz ciddi bir eylemlilik planı çıkartılabilmemiş değil. Zirveyi engelleme iddiasında olan siyasi yapıların yaptıklarına bakıldığında, bunların bu zirveyi engellemek şöyle dursun, siyasi hareketlerin ciddiyetini tartışır duruma getirebileceği görünüyor. Gerek NATO ve Bush Karşıtı Birlik, gerekse onların göz kırpmaktan gözlerini şaşma hale getiren Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu (BAK), kendilerini bir liberal muhalefetle sınırlıyorlar. Ve bir dönemin pek revaçta olan davul zurna eylemlerinde olduğu gibi işi ifrada vardırıp "semah dönme", "ressamların resim yapması" vb. gibi uğraşlara veriyorlar kendilerini. Bu kadar ciddi bir konuda böylesine bir liberal muhalefet anlayışına sahip olanların 27 Haziran'da yapılacak büyük mitingde de nasıl bir anlayışla yaklaştıklarını öngörmek zor değil. Büyük bir olasılıkla yasak savma mantığıyla miting organize edilecek ve yasallık ya da "meşruiyet" çizgisi kaybedilmemek için azami çaba gösterilecek. Çok büyük puntolarla yazılan "NATO'YA GEÇİT YOK" sloganı onların ruh halini ele veriyor aslında. Belki Türkiye 1952'de NA-

TO'ya üye olurken atılabilecek bu sloganı, bugün artık NATO'nun hakim olduğu bir yerde atmak "söylediğime aslında ben de inanmıyorum" demektir. Ve böyle hiçbir pratik değeri olmayan sloganların atılmasından çıkarılabilecek sonuç, ortalama solun NATO Zirvesi'ne sadece kuru laf kalabalığıyla hazırlanacağıdır.

Zirve gerçekten engellenmek isteniyorsa, tüm güçler devrimci bir eylem çizgisinde harekete geçirilmelidir. Bunu yapmak için 27 Haziran mitingini de beklemeye gerek yoktur. Eğer "Denizlerin Ruhuyla İleri Atıl"ınacaksa, bu, NATO'ya karşı notalarla ya da semah dönerek olacak şey değildir. Deniz Gezmişlerin 6. Filo'ya karşı ne yaptıklarını biliyoruz. Onlar salt protesto ile yetinmemişler, bir iki protesto yapıp kendilerini rahatlatmamışlardı. Fiili olarak emperyalist karşıtlarının önüne geçip, fiili olarak dövüşmüşlerdi. Ellerindeki tüm olanakları kullanarak zora başvurmuşlardı. 6. Filo askerlerinin daha karaya ayak basmadan pılını pirtisini toplayıp kaçışı, halkımızın hafızasında silinmezcesine yer etmiştir. Bugün aynı şeyin NATO Zirvesi'ne gelenlerin başına gelmesi için hiçbir neden yoktur. Tüm güvenlik şemsiyelerinin delinebileceği bir yer mutlaka vardır. Yeter ki onu araştırıp bulup çıkartma konusunda bir hazırlık, daha önemlisi bu konuda istek olsun.

Devrimci olan tüm siyasi yapılar, halkların katili NATO'yu dağıtmak, zirveyi fiili olarak engellemek için bir araya gelmeli, fazla geç olmadan eylem birliği yapmalıdır. Ancak devrimci bir birlik, devrimleri ezme için yola çıkanları durdurabilir, morallerini bozup dağıtabilir.□

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

Remzi Aydın Ölüm Orucu Eyleminin 357. Gününde

Remzi Aydın İçin Her Şey Yapılmalıdır

Geldiler bir gün sabaha karşı, geldiler, yaktılar, yıktılar. Yıktıkları, kendi ördükleri duvarlardı. Yaktıkları ise bedenlerimiz, yanıyoruz... yakıyorlar... Eriyor bedenlerimiz, dökülüyor etlerimiz. Eriyen bedenlerimiz, dökülen etlerimiz yağmen savaşıyoruz. Düşman acımasız düşman vahşi. Düşman elinde tankı topuyla tam teçhizatlı. Devrimcilerin ise bir bilinci, bir de yürekleri var.

Bu katliamın ardından 4 yıl geçti. 4 yıl boyunca ölümlerimizden dağ yaptık. Tarihin defterine altın harflerle yazıldı 19 Aralık savaşı. Dünyada eşi benzeri olmayan bir kararlılığa tanıklık ediyor tarih; 4 yıldır süren Ölüm Orucu eylemine... Bilimi alt üst eden bir kararlılıkla sürüyor büyük savaşı. Hani bir insan en çok 3 gün, 5 gün, 10 gün aç kalırdı? Hani insan bedeni dayanamazdı? Hani sizin profesörleriniz, bilim adamlarınız böyle diyorlardı? 300 gün, 500 gün aç kalır komünistler. Nasıl mı oluyor? Kendisini insanlığın varlığına adanarak, hiç yılmadan, yorulmadan ve en önemlisi zafere olan inancını hiçbir zaman yitirmeden ancak bunca zamandır kalınabilir.

Tıpkı Remzi Aydın gibi...

Remzi Aydın proletaryanın devrimci sınıf patisinin yiğit bir neferidir. Ömrünü devrime adanmış, devrim için yaşayan bir komünisttir. Günleri, haftaları, ayları geride bıraktı. Remzi Aydın 358 gündür Ölüm Orucunda. Dört duvar arasında çılgınlığıyla baş başa bırakılmak isteniyor. Faşizme karşı bedenleriyle savaşıyor Remzi Aydın "sizin tankınız topunuz varsa bizim de yüreğimiz, bilincimiz ve bedenimiz var" diyor.

Günümüzde Ölüm Oruçları gerek burjuva medyası tarafından, gerekse kimi sosyalist dergi çevreleri tarafından tamamen yok sayılıyor. Gündeme getirilmiyor. "Yeterli kamuoyu toplandı", "bayrağı dışarıya devrediyoruz" diyenler, güneşe uğurlananların sayısı 112 olmasına rağmen kullarını kırdatmıyorlar. "Bayrağı dışarıya devrettik" diyenlerin bayrağı bir kez olsun dalgalanmadı. Tarihin bu büyük eylemi yok sayılmaya çalışılıyor.

113. Ölüm Kapıda

Ölüm Oruçlarını bütün işçiler, emekçiler, öğrenciler halkın her kesimi sahiplenmelidir. Kendisine 'insanım' diyen herkes sahiplenmeli. Yüreğinden çıkarmalı o büyük suskunluğu. Bu konuda tüm Leninistlere büyük görevler düşüyor. Bizler Ölüm

Oruçlarını bulduğumuz bütün bölgelere taşımamız. Remzi Aydın'ı ve o büyük eylemini insanlara aktarmamız. Onun dışarıdaki çılgınlığı olmalı. Çılgılık yalnızca 4 duvar arasında kalmamalı. En geniş kesimlere ulaşmalı. Duymayanlara duyurmalı, bilmeyenlere anlatmalı. Bütün hünerimizi pratiğimizi ortaya dökmeliyiz. Bu konuda yaratıcı olmak Remzi Aydın'ın çılgınlığına çılgılık katmaktır. Bizler bulduğumuz Maltepe bölgesinde bu bilinçle en işlek yerlere, alt geçitlere duraklara üzerinde "Remzi Aydın Ölüm Orucu Eyleminin 340'lı Günlerinde" yazılı afişler yapıştırdık. Bu eylem insanların yoğun ilgisini çekti. Bu tür yaratıcılıklarımızla Ölüm Oruçlarını taşımadığımız yer kalmamalı. Örneğin işte, okulda, sokakta, otobüste, bulduğumuz bölgede ailelerden, esnaflardan Remzi Aydın için mektup yazmalarını isteyebiliriz. Remzi Aydın için bir şeyler yapmak istiyorsak bir yerlerden birilerinden bir şeyler beklememeliyiz. Birilerinin bizlere görev vermesini beklememeliyiz. Remzi Aydın'ın kızıl bandı her geçen gün altına bol geliyor. 113. ölüme izin vermeyelim, harekete geçelim. Tüm enerjimizi kullanalım. Remzi Aydın zindanda düşmana karşı bilinci yüreği ve bedenleriyle savaşıırken bizlerde bulduğumuz her alanda tüm yaratıcılığımızla düşmana karşı savaşmalıyız.

Şimdi tüm insanlık elini vicdanına koysun ve Ölüm Orucundaki tutsaklar için bir şeyler yapsın.

REMZİ AYDIN YALNIZ DEĞİLDİR!

Maltepe'den Bir Leninist

30 Mayıs 2004 tarihinde Taksim'de Remzi Aydın İçin Yapılan Basın Açıklaması

Mücadele Birliği Platformu'ndan Eylem

19 Aralık katliamıyla birlikte devletin zindanlar konusundaki dayatmaları daha da sertleşiyor. Devrimci tutsaklar önce F tipine kapatılıyor, ring araçlarına kamera konuyor, tek tip elbise dayatılıyor. Devrimci tutsaklar üzerindeki baskılar, dışarıdaki devrimci tutsak ailelerinin tepkilerine yol açıyor. 19 Aralık katliamı ve Ölüm Oruçlarında bugüne kadar 112 kişi ölümsüzleşti. Buna rağmen Ölüm Orucu eylemi yok sayılma çalışılıyor. Ölüm Orucu eyleminin mevsimlerdir sürdürüldüğünü, Remzi Aydın'ın Ölüm Orucu eyleminin 350. günlerinde olduğunu ve sağlığının her geçen gün bozulduğunu kamuoyuna aktarma amaçlı Devrimci Tutsak Aileleri Komitesi (DETAK) geçtiğimiz günlerde bir dizi eylem gerçekleştirmişti. Bu eylemlerden

bir yenisi de Mücadele Birliği Platformu tarafından gerçekleştirildi.

9 Haziran Çarşamba günü 19.00'da Mecidiyeköy son durakta bulunan kapalı otoparka dev bir pankart asıldı. Pankartın asılması iş çıkışına denk geldiği için duraklarda bulunan insanların dikkatini çekti. "Ölüm Orucu Sürüyor-Mücadele Birliği Platformu" yazılı pankart insanların yoğun olarak dikkatini çektiği kadar bir şaşkınlık havası da yarattı. Ölüm Oruçlarının bittiğini düşünen insanlar, bir anda çıplak gerçeklikle karşı karşıya kaldılar. Yaklaşık 15 dakika asılı kalan pankart sivil polislerin gelmesi üzerine kopartılarak çekildi. Pankart asma eyleminde gözaltı

yaşanmazken olay yeri yunus polisleri, sivil polisler ve karakol polisleri tarafından abluka altına alındı. □

FRANSA ZİNDANLARINDAN, PCE-R GRAPO TUTSAKLARINDAN MEKTUP VAR

Fleury Merogis
26 Nisan 2004

Sevgili Yoldaşlar,

Size Fransa'da bulunduğumuz cezaevinden üçümüze (Manuel, Elipe ve Fernando) verdiğiniz desteğe teşekkür etmek için yazıyoruz.

Maalesef hiç birimiz ne İngilizce okuyabiliyor ne de yazabiliyoruz. Bu nedenle bütün bunları bize İngilizce'ye çevirecek bir arkadaş beklemek zorundayız.

Biz, Türkiye zindanlarında tutsakların imha edilmesi faşist politikasına ve izolasyona karşı sürdürülen açlık grevinin bittiğini düşünüyorduk.

Siz, Türk hükümeti F tipi cezaevleri üzerindeki planları sona ermece de mücadelenizi uzun bir süre için kazanmış sayılırsınız.

Biz ise bir hafta sonra sonucu belli olacak olan mahkememizin ("Paris Adalet Sarayı" davası) sonucunu bekliyoruz. Aslında sonucu şimdiden biliyoruz. Herhangi bir sürpriz beklemiyoruz, biliyoruz ki, karar daha mahkemeler başlamadan verilmişti. Bu, Fransa hükümetinin faşist İspanya hükümetini ve onun istemlerini tatmin etmek için vereceği politik bir karar olacak. İspanya bu siyasal-hukuksal olayı tümüyle faşist rejime karşı yürütülen direniş hareketine karşı organize etti.

Size en içten selamlarımızı gönderiyoruz. Saygılarımızla...

Manuel Perez Martinez, Fernando Silva Sande, Jose Elipe Lopez

GÖZÜMÜZ KULAĞIMIZ ZİNDANLARDA

Devlet, zindanlardaki komünist ve devrimci tutsaklara saldırılarını, daha Yeni İnfaz Yasa Tasarısı Meclis'te onaylanmadan yoğunlaştırmaya başladı. "Üstün Hizmet Madalyalı" Ali Suat Ertosun'un özel çabalarıyla zindanlardaki devrimci ve komünist tutsaklar üzerinde terör estiriliyor. Sermayenin uşakları, sahiplerine rüşetlerini ispat edebilmek için, Ebu Garib ve Guantanamo zindanlarını aratmayacak uygulamaları F tipinde hayata geçirmeye çalışıyorlar. Tek Tip Elbiselerin cezaevlerine dağıtıldığı ve bunların devrimci ve komünist tutsaklara giydirilmeye çalışılması için uygun anın kollandığı sır değil. Devlet, 12 Eylül dönemini aratmayacak bir terör dönemine hazırlanıyor. Büyük Ortadoğu Projesi'nde kendisine özel bir misyon biçilen TC devleti, kendisini tehdit eden devrim tehlikesini engelleyebilmek için, yine ilk adımı zindanlardan atmaya düşünüyor. Yeni İnfaz Yasası'nda öngörülen uygulamalar, şimdiden hayata geçirilmeye çalışılıyor.

Ring araçlarının içine kamera yerleştirilerek devrimci ve komünist tutsakların tüm davranışları izlenmek isteniyor. Hücre tipi hazırlanmış ring araçlarında tutsaklar tek kişilik hücrelerde götürülüp getiriliyorlar. Şimdi buna tutsakların tüm hareketlerini kontrol etmeyi hedefleyen kameralar da ekleniyor.

Devrimci ve komünist tutsakların buna karşı tepkileri sert oldu. Ringlerle bir yere götürülmeye çalışılan her devrimci tutsak, daha ringin içine girer girmez ilk iş olarak bu kameraları söküp atıyor ve her defasında jandarmanın saldırısıyla karşı karşıya kalıyor. Tekirdağ F Tipi Zindanı'nda son bir ay içinde bu olayla ilgili olarak onlarca tutsak ring aracında ve F tipi cezaevleri girişlerinde işkenceye maruz kaldılar.

Nazım Hikmet'in dediği gibi, "günler ölüm haberleriyle geliyor". Ve en güzel dünyaları elleriyle yakanlar, "hayat gibi umutlu tek bir yeşil fidan bırakmamak" için gelenlere karşı savaşmayı sürdürüyorlar. Bizler de her adımlarında onların yanında olmalı ve kavga şarkılarını çoğaltmalıyız.

**DEVİRİMCİ TUTSAKLAR YALNIZ DEĞİLDİR!
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

DİSK GENEL KURULU

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), 12. Genel Kurul Toplantısını Grand Cevahir Kongre Salonu'nda gerçekleştirdi. 4-5-6 Haziran'da gerçekleşen Kurul toplantısına çeşitli sendikalardan 400 delege katıldı. Ayrıca çeşitli parti yöneticileri ve belediye başkanları da katıldı. Genel Kurul'un ilk günü Türkiye ve K.Kürdistan'da gelişen toplumsal olaylar ele alındı. Türkiye'de gelişen işçi hareketleri, sendikaların bu konuda işçilere istediklerini verememesi, işçilerin sendikalardan sonuç alıcı eylemlere girişmelerini istemesi gibi konulara değinildi. DİSK'in önümüzdeki NATO sürecinde alanlarda olacağı, NATO Zirvesi'nin yapılmasına izin verilmemesi gerektiği, NATO'ya karşı organize edilen tüm eylemlerde diğer kitle örgütleriyle birlikte olunacağı söylendi. Genel Kurul'un ilk günü, üzerinde en çok durulan konulardan biri de ulusal sorun oldu. Tek taraflı ateşkesin 1 Haziran itibarıyla sona erdirilmesi ve bununla doğacak olan çatışma ortamının DİSK'i rahatsız edeceği, DİSK'in ulusal sorun konusunda hiçbir zaman sessiz kalmaması gerektiği söylendi. DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi "Kürt sorunu bir demokrasi sorunudur. Bu sorun asla ve asla milliyetçilik ve şovenizm temelinde çözümlenemez" dedi. Yurtdışından da bir çok sendika temsilcisinin katıldığı kurul toplantısının birinci günü, toplumsal olayların değerlendirmeleriyle sona erdi.

Genel Kongre'nin ikinci günü, DİSK'in kurulduğundan itibaren geçirdiği süreçte yaşanan olumsuzluklar üzerine konuşmalar yapıldı.

Filistin'den gelen Filistin Sendikalar Konfederasyonu temsilcisi, Türkiye'deki ve dünyadaki tüm sendikaların, Filistin'deki katliamlara dur demesi ve direnişi desteklemesi gerektiğini söyledi. Bu esnada salondaki temsilciler Filistin direnişini, attıkları "Filistin Halkı Yalnız Değildir" sloganlarıyla selamladılar. Konuşma yapmak üzere kürsüye çıkan sendika temsilcileri, DİSK'in çıkartılan iş kanunları konusunda pasif kaldığını ve ayrıca DİSK'in sadece bir işçi sendikası değil de, halkların tüm kesimiyle

yakından ilgilenen onlara sahip çıkan bir sendika olması gerektiği belirtildi. Genel-İş yöneticisi Erol Ekici, diğer sendikacıların değindiği konular dışında F tiplerine ve Ölüm Oruçlarına değindi ve hala sendikalar cephesinden hiçbir pratiğin olmadığını söyledi. Ayrıca Sosyal-İş Ankara Şubesi Sekreteri Tahsin Hasat, DİSK'e yönelik eleştirisinde, "DİSK faşist bir partiyi ziyaret edip "Başbuğ"un elini sıkmıştır. Bunlarla el sıkışmak, kafa tokuşturmak onların yaptıklarına ortak olmak demektir. Cezaevlerinde katliamlar sürüyor, Ölüm Oruçlarında tam 112 kişi ölmüştür ve hala Ölüm Orucu sürmektedir" dedi. Hasat ayrıca, işçi ve emekçilerin sorunlarının öğrencilerin sorunlarından bağımsız olmadıklarını söyleyerek, "DİSK'in zindanlara gözü kapalı, öğrenci sorunlarına gözü kapalı" dedi. Sosyal-İş Genel Başkanı Özkan Keskeç, Sosyal-İş'in boş oy kullanacağını söyledi. Genel Kongre'nin ikinci günü, değerlendirmeler ve eleştirilerle sona erdi.

DİSK Genel Kurulu'nun son günü ise, delegeler oy kullanılarak Genel Başkan, Genel Sekreter ve Yönetim Kurulu'nu seçti. 365 delegenin oy kullandığı seçimde, Sosyal-İş boş oy kullandı. 280 oyla Süleyman Çelebi Genel Başkan, 297 oyla Musa Çam Genel Sekreter seçildi. Ayrıca yönetimdeki 5 kişi değişti. Genel Başkan seçilen Süleyman Çelebi, kendine ve DİSK'e yöneltilen eleştirilere cevap verdi. Toplantının sonlarına doğru DİSK'in uygulayacağı genel kararlar alındı. Bu kararlar arasında:

- Savaş örgütlerinin ve NATO Zirvesi'nin protesto edilmesi,
- Sermaye egemenliğine ve emperyalizme karşı mücadele,
- Temel özgürlükler için mücadele,
- Sendikal haklar için mücadele,
- Kölelik yasalarına karşı mücadele,
- Daha iyi yaşam koşulları için mücadele.

DİSK 12. Genel Kurulu DİSK'in gelişimi hakkında, tarihi hakkında, yaptıkları ve yapacakları ile ilgili üç günlük toplantılarla sona erdi. □

“Yeni 15-16 Haziranlar Örgütlemeliyiz”

4-5-6 Haziran 2004 tarihinde gerçekleşen DİSK Genel Kurulu’nda, Sosyal-İş Aksaray Şubesi yöneticisi ile bir röportaj gerçekleştirildi.

Mücadele Birliği: DİSK Genel Kurulu’ndan beklentileriniz nelerdir? Sınıf mücadelesinin gelişimi açısından önemli sonuçlar çıkaracağını düşünüyor musunuz?

Sosyal-İş: DİSK hala Türkiye’de bir umuttur. Türkiye işçi sınıfı ve tüm emekçi halkın DİSK’ten beklentileri vardır. 1980 öncesi böyleydi, bugün de böyle olması gerekir. DİSK’in tarihsel bir görevi vardır. Sorumluluğunu bilmelidir. Çıkacak kararlar da işçi sınıfına ışık tutacaktır. Böyle olmasına inanmazsak DİSK’li olmazdık. DİSK sermayeden bağımsızdır. Dün olduğu gibi bugün de bağımsız olduğunu göstermiştir. Bunun en iyi örneği 2004 1 Mayısıdır. DİSK sınıf örgütüdür. DİSK’in baktığı pencere, emekçiden yana penceredir. Müttetikleri de solculardır, sosyalistlerdir, komünistlerdir.

Mücadele Birliği: Türkiye’de sendikal mücadele de bir geriye gidiş, hatta denilebilir ki tıkanma yaşıyor. DİSK Genel Kurulu, önümüzdeki döneme ilişkin bu konuya dair yeni kararlar alacak mı?

Sosyal-İş: Sendikal işçi sayısı 80 öncesi 2,5 milyon varken şu anda 200 binlerde. Bundaki en büyük etken de, 12 Eylül faşizminin getirdiği yasalardır. DİSK, bu tür engellerin önünde mücadele vermelidir. Türk-İş bu konuda ayak sürümüştür. Elbette ki başta da belirttiğim gibi, DİSK sınıf örgütüdür. Ve önümüzdeki döneme ilişkin, işçiden ve emekçiden yana çaba sarf etmelidir.

Mücadele Birliği: Tarihi 15-16 Haziran ayaklanmasının yıldönümünde DİSK ne yapmayı düşünüyor? Bugün yeni 15-16 Haziranlar için ne düşünüyorsunuz?

Sosyal-İş: 15-16 Haziran ayaklanması, DİSK’in önüne konmak istenen engellere karşı bir patlamaydı. 15-16 Haziran ayaklanmasıyla birlikte amaçlarına ulaşamadılar. Onun rövanşını 12 Eylül aldı. O gün getirilen yasalar hala yürürlükte. 15-16 Haziranlar bugün de unutulmamalıdır. Yeni 15-16 Haziranlar örgütlenmelidir.

Mücadele Birliği: 28-29 Haziran’da NATO Zirvesi İstanbul’da yapılacak biliyorsunuz. Zirvenin engellenmesi için işçilerin emekçilerin siyasi grev örgütlemeyi düşündüklerini duyuyoruz. Bu konuda DİSK’in tavrı nedir?

Sosyal-İş: NATO bir savaş örgütüdür. Büyük Ortadoğu Projesi’ni (BOP), hayata geçirmeye çalıştığı bir zirve olacak. Bu zirveye kesinlikle izin vermeyeceğiz. Tıpkı 1 Mayıs’ta olduğu gibi DİSK en ön saflarda olacak.

Mücadele Birliği: Bu röportaj için teşekkür ederiz.

Sosyal-İş: Ben teşekkür ederim.

Daha Fazla Kan ve Gözyaşı İstemiyorsak Bütün Halklar NATO’yu Dağıtmaya!

NATO, 1949’da ABD’nin önderliğinde kuruldu. Amacı; sosyalizmin bütün dünyaya yayılmasını önlemek ve kapitalist sistemin ayaklarının yere sağlam basmasını sağlamaktı. Emperyalizmin askeri-polis örgütü olan NATO, kurulduğundan itibaren komünistlere, bilinçli proleterlere karşı bir savaş başlattı ve sosyalist düşünceleri yok etmeye çalıştı.

1990’lara gelindiğinde tüm dünyada emperyalist paylaşım savaşları yayılmış, devrimciler öncülüğündeki işçi sınıfının hareketlenmeleri artmıştı. Avrupa, Ortadoğu ve bir çok yerde devrim dalgasının büyümesi, NATO’yu bu ayaklanmaları bastırmaya doğru itiyordu.

Günümüzde ABD, içerisine girdiği çöküş aşamasından kurtulabilmek ve emperyalist sömürü düzeni ayakta tutabilmek için kendisine yeni pazarlar arıyor. Afganistan’da, Irak’ta, Filistin’de daha bir çok yerde türlü bahaneler uydurarak, katliam yaparak halklara gözdağı vermeye çalışıyor. Şu anda da 28-29 Haziran’da İstanbul’da toplanıp, Türkiye’deki işbirlikçilerle birlikte, halklarımızı daha fazla baskı altına nasıl alacaklarını ve nasıl sömürebileceklerini konuşacaklar.

Bizler, işçi sınıfının öncüleri, halkların katili olan NATO’yu dağıtmak için hazırlanıyoruz. Emperyalistler ve üzerinde yaşadığımız topraklardaki faşizm, NATO’nun gelişine nasıl hazırlanıyorsa, bizde aynı kararlılıkla, ciddiyele örgütlenerek hazırlanmalıyız. En küçüğünden en büyüğüne, en ince ayrıntısına kadar yapılacak hazırlıkları gözden geçirmeliyiz. Emperyalistlerin ve de faşizmin nasıl şakası yoksa, katliamlar yaratıp, işkencelerden geçiriyor, zindanlarına kapatıyorsa, bizler de onlara karşı şarkılarla, tükülerle, resimlerle değil, onları gerçek savaş düzeninde, savaş stratejileriyle dağıtmaya hazırlanmalıyız.

On yıllardır bir çok ülkede yaşanan emperyalizmin saldırısı, daha da artarak devam ediyor. Dün Afganistan’da, Irak’ta, Filistin’de... bugün ve yarın daha bir çok ülkede... Emperyalizme ve onun halklara karşı savaş örgütü olan NATO’ya karşı biz Leninistler, bütün işçileri emekçileri, “Halkların Katili NATO’yu Dağıtmaya” çağırıyoruz.

NATO’nun İstanbul’da toplanması ve toplanacağı yerin 30 km etrafında güvenliği sağlayacak önlemler alınmasının, aylar öncesinden Türkiye’ye CIA ajanlarının gelip araştırmalar yapmasının, işbirlikçi faşist devletin binlerce polislinin NATO üyelerini ve Bush’u koruyacak olmasının nedeni, emperyalistlerin halk hareketlerinden korkması ve olası bir suikastın önlemini almak istemesidir. Diğer taraftan, halklara meydan okuma ve gözdağı verme çabasıdır.

Ezilen halklara, işçilere ve emekçilere sesleniyoruz: Daha fazla kan, daha fazla gözyaşı, daha fazla sömürü istemiyorsak, 28-29 Haziran’da İstanbul’da toplanacak olan NATO’yu dağıtalım.

**HALKLARIN KATİLİ NATO’YU DAĞITILIM!
29-29 HAZİRAN’DA İSTANBUL NATO’YA
MEZAR OLACAK!**

Mücadele Birliği Okuru /İkitelli

DENİZLERİ SAHIPLENMEK

- Evet Ama Nasıl?

Denizler giderek daha fazla hatırlanır oldu. Hele de NATO Zirvesi'nin İstanbul'da yapılacağı olmasıyla birlikte, eline Denizlerin resmini alan, "şimdi Deniz olunmalı" diyerek alanlarda boy gösteriyor.

Denizleri ananların, onlara gönderme yapanların tamamı ise, buldukları konumdan hareketle Deniz tanımlamakta. Böylece "Deniz olunmak"tan bahseden ne kadar siyaset varsa, o kadar "Deniz" ortaya çıkıyor. Tamamının kendilerine has bir "Denizleri" oluyor. Böyle yapılmakla da kalınmıyor. Denizleri, sadece kendi tanımladıklarıyla sınırlı göstermek için de büyük bir çaba sarf ediyorlar.

Bir çok Deniz yaratılmasında şaşılacak bir yan yok. Her sınıf ve temsilcisi, dünyayı kendi bulunduğu noktadan yorumlar. Bir kuyunun dibinden bir dağın zirvesine, bir dağın zirvesinden veya uzaydan bakan birinin yeryüzünü farklı algılaması doğaldır. Ama doğal olmayan, bir gerçeklik tüm yönleriyle bilinir hale geldikten sonra da, subjektif değerlendirmelerin gerçeğin ta kendisiymiş gibi gösterilme çabasıdır. Bu bilgisizlikle değil, gericileşmeyle açıklanabilir sadece.

Denizleri anti-empyralist Kemalist öğrenci liderleri olarak en gerici biçimde göstermeye çalışanların, tarihsel olarak gericileşmiş burjuva sınıfa ait olmaları tesadüf değildir. Tarihsel olarak karşı-devrimcileşmiş sınıfın sosyal demokratları, Denizleri, en gerici şekilde tanımlamaktadır. Oysa ki, idam sehpasında dahi kendi yüzlerine karşı "Yaşasın

Marksizm-Leninizmin Yüce İdeolojisi", "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadelesi" şiarlarını haykıracak denli tutkulu komünistler olduklarını gayet iyi bilmektedirler. Ama Denizler, kendi tanımladıkları ve göstermek istedikleri "Denizlerin" tam karşıtı olduğu içindir ki, onların komünistliği gizlenmeye çalışılmıştır bunlar tarafından hep. Böyle yaparak sosyal-demokrat maskesi altında, karşı-devrimci konumlarını daha da pekiştirmişlerdir.

Küçük-burjuvazinin Denizleri ele alış da, kendi konumuna göre olmuştur. Yaşayan bir çelişki olan bu sınıf ve temsilcileri, Denizleri tanımlarken de çelişkiler yığını oluşturmuş ve içinde boğulmuştur. Küçük burjuvazinin tüm çelişkili yakla-

şmalarının gerisine bakıldığında görülen şey şudur: Bu adamlar ne zaman sınıf mücadelesinde devrimci yönleri belirginleşmiş ve proletaryaya yaklaşmışlarsa, o zaman Denizleri tanımlamada daha fazla gerçekliğe yaklaşmış; ne zaman reformizme ve burjuvaziye yaklaşmışsa o denli gerçeklikten uzaklaşmışlardır.

EMEP'in hikayesi (ve bu çevrenin bir türevi oldukları için Kızıl Bayrak çevresini de buraya dahil edebiliriz), bunun en

çarpıcı örneğidir. Bu küçük burjuva çevrenin önderleri, bir zamanlar, Denizlerin muazzam etkisine kapılarak etrafında toplanmışlardı. Etrafında toplanacak kadar devrimci ve komünist gördükleri Denizleri, ilk fırtınadan, devrim yapmanın idam sehparlarından ve Nurhak'lardan geçtiğini gördükten sonra ilk terk edenler bunlar oldu. Denizleri terk edip reformizme yönelmeleriyle birlikte komünist ve devrimci olan Denizler bunlar için yok oluyor ve yerine "Troçkist kırması" ve "küçük-burjuva, maceraperest" Denizler geliyordu.

Halen ellerinde ve dillerinde Denizlerin olması ise, sadece küçük-burjuvazinin varlığının çelişki olduğunun bir kanıtı değil, aynı zamanda, Denizlere karşı savaş açmanın yarattığı siyasal çürümenin ve iki yüzlülüğün de nerelere kadar ulaşabileceğinin bir kanıtıdır. Sınıf mücadelesinin şaşmaz gerçekliğidir: Komünist ve devrimci olana karşı duran gericileşir ve çürür.

Küçük-burjuvazinin devrimci konumda bulunan veya bu konumda kalmaya çalışan siyasal temsilcilerinin Denizlere yaklaşımı, EMEP'in hikayesi kadar uç ve çarpık noktalara varmadıysa da henüz, kendi konumlarındaki değişmelerle birlikte sürekli değişmektedir. Denizleri tanımlarken, en azından, onların yarattığı geleneğin temel taşlarından olan illegal mücadele, burjuvaziyle uzlaşmazlık ve zora dayalı devrime dikkat çeken ve bunları emekçi sınıflara taşıyan bu kesimler, giderek Denizleri sadece anti-empyralistlikle sınırlamaya ve emekçi sınıflara böyle taşımaya yönelmektedirler. Küçük-burjuva devrimci hareketin yaklaşımındaki bu gerile-

me, 90'lı yıllarda yaşanan iç savaş sürecine gözlerini kapatarak yaşamaya başladıkları siyasal gerileşme ve 90'lı yılların sonunda beliren Yeni Evre'yi kavrayamamaya bu süreçlerini derinleştirmeleriyle uyum içindedir. Denizleri tanımlayışlarını gerilettilikleri ve onların temel taşlarını döşedikleri devrimci politikalara karşı durdukları sürece bu durumdan kurtulamaz, aksine derinleştirirler.

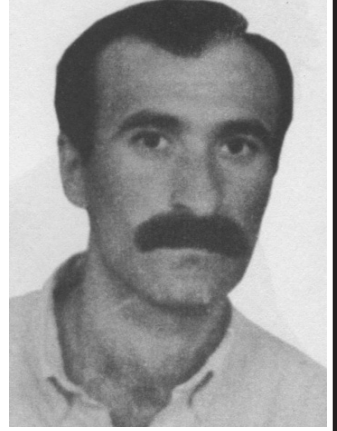
Denizlerin, siyasal yelpazenin çok geniş bir kesimi tarafından (kendi arzuladıkları kalıplar içine sokarak da olsa) sahiplenilmesi; onların, sınıfsız-sömürsüz bir topluma ulaşma mücadelesinin üzerinde yükseleceği temel taşları büyük bir doğrulukla döşemiş olmalarından ve bu sayede Kürt ve Türk halkları tarafından kabullenilmiş doğal önderler olmalarından. Bunun içindir ki, hiçbir siyasal hareket onları görmezden gelmemektedir. Denizler ve onların savaşımı hakkında bir fikir sahibi olmadan, bir değerlendirme yapmadan, bu topraklardan emekçi sınıfların, halkların ve burjuvazinin karşısına çıkmak, siyaset yapmak mümkün değildir.

Bu durum, içinde bulunduğumuz proleter devrimler çağıyla uyumludur. Proleter devrimler çağında, tüm sınıflar ve temsilcileri, konumlarını devrimci proletarya ve onun temsilcisi olan komünist hareket karşısındaki durumlarıyla belirler. Denizlerin önderliğindeki THKO ile başlayan komünist hareket karşısında takınılan tavırlar, bu yüzden, sadece dar çıkarların ürünü değil aynı zamanda sınıfsal konum ve yönelişin de belirlenmesi anlamına gelmektedir.

Denizlerin Türkiye ve Kürdistan topraklarında başlattıkları komünizm mücadelesinin ideolojik ve örgütsel takipçisi olan Leninistler, sınıf mücadelesinde varım diyen herkesin Denizler hakkında bir şeyler söylemek zorunda olduğunu bildiğinden, bugüne kadar, bir çok "Deniz" yaratılması girişimlerini sabırla takip etmiştir. Sadece devrimcilik adına yapılan saldırılar karşısında tavır almıştır. Asıl olarak önderlerini ve mücadelesini olabildiğince etkin bir şekilde anlatmakla yetinmişlerdir. Bu, Denizlerin, emekçi sınıflar içinde derin köklerin olduğunu ve ne yapılsa yapılsın bu topraklardan besleneceklerini ve bu toprakları besleyeceklerini bilmelerinin getirdiği bir öz güvendir.

Ama durum giderek değişmektedir. Küçük-burjuva devrimci hareket giderek gerilemekte ve devrimcilik adına Denizlerin içini boşaltma çabaları yoğunlaşmaktadır. Bu ise, özellikle genç kuşaklar içinde, Denizlerin sahip oldukları misyonun çok gerisinde tanınmaları tehlikesini doğurmaktadır. Öyleyse Leninistler, Denizleri emekçi sınıflara ve özellikle de gençliğe anlatmaya yönelik faaliyetlerinin yanında, devrimci-sosyalist sıfatlarla Denizlerin içini boşaltmaya yönelik girişimleri daha yakından takip edip, emekçi sınıflara ve gençliğe teşhir etmelidir. Devrimcilik adına Denizlerin ismini ağzına, resmini eline alanlar, ya andıkları önderlerimizin siyasal ağırlığını taşıyabilmeli ya da ellerine ve ağızlarına almaya cesaret edememelidir. □

Mütevazı Bir Sıra Neferi: EMİN DİKER

Emin Diker yoldaş... Devrimci kararlılığın, partiye bağlılığın, kendini feda ruhunun örneği, komünist uzlaşmazlığıyla düşmanı işkencehanelerinde yenen, bedeniyile devrime can veren bir Leninist savaşçıydı.

Yoldaşımız, yaşadığı Tokat bölgesinde tanıştığı devrimci mücadeleyle. Daha sonra yerleştiği İstanbul Esenler bölgesinde bir emekçi olarak yaşamını sürdürürken, aynı zamanda çevresindeki devrimci çalışmalarda da yer aldı. Parti ile ilişkileri çok kısa süre öncesine dayanan Emin yoldaş, sahip olduğu devrimci özellikler nedeniyle, verilen görevleri büyük bir özveriyle yerine getirmişti. Kendi çevresinde devrimci niteliğiyle etkin olan Emin yoldaş, bu nedenle devletin oradaki hedefi haline gelmişti.

Emin yoldaş; faşist devletin katilleri tarafından 96'nın Mayıs'ında kaçırılıp, işkence edilerek devrime ihanet etmesi istendiğinde koyduğu Leninist tavrıyla boyun eğmezliğini gösterdi. Hayatı pahasına koruduğu sırları, katledildiği 24 Mayıs günü beraberinde götürerek biz yoldaşlarına, devrimci kişiliğini ve fedakarlığın en büyük örneklerinden birini bırakarak kavgamızda bayraklaştı. □

TRAFİK KAZASINA HALKTAN TAŞLI BARİKATLI PROTESTO

Gazi Mahallesi'nde 30 Mayıs Pazar günü 17.00 sıralarında Karakol Caddesi'nde bir trafik kazası oldu. Kazada, bir kamyonun karşıdan karşıya geçmek isteyen küçük bir çocuğa çarpması sonucu, çocuğun bacağı koptu. Olayı gören öfkeli insanlar ana caddeye gelip trafiği kapattılar. Öfkeli gençler ve anneler polislerle tartışıyor. Çünkü bu caddede sıklıkla kazalar oluyor, insanlar yaralanıyor, yaşamını yitiriyorlardı. İnsanlar; neden tabela, ışıklandırma vb. uyarıların olmadığını, araçların neden istedikleri gibi sürat yaptıklarını soruyorlardı. Polis de bunun kendilerinin işi olmadığını, ellerinden bir şey gelmediğini söyleyerek geçiştirmeye çalışıyordu. Kalabalığın içinden genç bir arkadaş yüksek sesle "Gazi halkı muhalif bir halktır, devrimcidir, komünisttir, bunun için mi sizi ilgilendirmiyor? Düşüncelerini ifade eden insanlar F tripleline atılıyor, bunların sizleri ilgilendirmedeği gibi mi?" diye sert çıkıyor. Poliste "Sen olayı siyasi boyuta çıkartıyorsun ben seninle konuşmam" diyerek uzaklaşıyor.

Ama insanların öfkesi hala dinmemişti. Gençler taşlarla barikat kurdular. Eylem yaklaşık 45 dakika sürdü. 70'i aşkın insan eylem bitene kadar yoldan ayrılmadılar.

Bu arada söylemeden geçemeyeceğimiz bir şey daha var. Halkın tamamen bağımsız iradesi ile gerçekleşen eyleme ilişkin, Atılım gazetesinde "ESP öncülüğünde 100 kişilik eylem yapıldı, kitleye ajitasyon çekildi" yönünde bazı yazılar okuduk. Biz Mücadele Birliği okurları olarak oradaydık. Bu eylem hiçbir siyasi çevrenin yönlendirdiği, başını çektiği bir eylem değildi. Az önce de söylediğimiz gibi, halk kendi bağımsız iradesiyle gerçekleştirdi bu eylemi. Bu nedenle bu arkadaşlara söyleyeceğimiz şey, olayları olduğu gibi, değiştirmeden haber yapmaları olacaktır.

Gazi'den
Mücadele Birliği Okurları

Venezüella'da ABD Dayatması: REFERANDUM

Venezüella 3. sırada geliyordu. Devlet başkanı Hugo Chavez, Venezüella'yı Küba gibi, insanların gecele-
rinde aç yatmadığı, gündüzlerinde aç gezmediği bir
ülke haline getirmeye çalışıyor. Chavez, ülkesinin
petrol gelirlerinin çoğunu yoksullara aktarıyor. Top-
rak reformu yapıyor; özelleştirme programlarını iptal ediyor. 2002 yılında ABD'nin planladığı darbe-
nin başarısız olmasından sonra Caracas Belediye
Başkanı bir konuşma yapmıştı, ne zor bir yaşam ge-
çirdiği her halinden belli olan yaşlı biri gözyaşları i-
çinde ona sarılarak, Venezüella tarihinde ilk defa bir
hükümetin yoksullara yardım etmesinden dolayı te-
sekkür etmişti. (Workers World, 29 Nisan 2004)

Venezüella devlet başkanı Hugo Chavez, 11 Nisan 2002 tari-
hinde ABD'nin planladığı bir darbe ile iktidardan uzaklaştırıldıktan sonra, 13 Nisan tarihinde halkın büyük desteğiyle, ye-
niden devlet başkanlığına getirilmişti. Velhasıl ABD'nin hesa-
bı tutmamıştı. Her yerde olduğu gibi hesabını bozan bir güç
vardı: Halkın örgütlü gücü. Öyle ki, artık Venezüella'da şu bir
özdeyiş halini almış neredeyse: Her 11'in bir de 13'ü vardır.
Venezüella'da "muhalfe" denilen, ABD'nin ve işbirlikçi ser-
mayenin satın aldığı, Chavez'e karşı kışkırttığı çapulculardan
başka bir şey değildir. ABD, bunlar aracılığıyla Chavez'i de-
virmek ve yeniden kendisine bağımlı işbirlikçi bir yönetim o-
luşturmak istiyor. Yeniden Venezüella'nın yeraltı ve yerüstü
kaynaklarını istediği gibi sömürebilmek, Latin Amerika'da
Küba'nın etkisini kırabilmek, Venezüella petrolünün Kü-
ba'ya akışını engellemek istiyor. Sovyetler Birliği'nin dağıl-
masından sonra Küba, en büyük petrol desteğini Venezuel-
la'dan almaktadır. Chavez'in bir Bolivarcı olarak, Küba'dan
ve onun lideri Castro'dan etkilenmemesi mümkün değildir. Ve
Venezüella'da emekçiler lehine atılan tüm adımların arkasında,
Küba sosyalizminin etkisinin bulunduğu bilinmeyen bir şey
değildir. Venezüella sadece Küba'ya petrol satmıyor. En büyük
petrol üreticilerinden biri olarak Venezüella, dünyanın bir çok
bölgesine (örneğin ABD bunlar arasında önemli bir yer tutu-
yor) petrol satıyor. Bu alanda Arabistan ve eski Irak'tan sonra

Ufukta Görünen Tehlike

ABD Chavez'i darbe yoluyla deviremeyince, bu kez farklı bir
yolla onu iktidardan indiriminin planlarını yapıyor: Chavez'in
görevde kalıp kalmayacağını belirleyecek bir referandum için
yatırım yapıyor. Nihayet Venezüella'daki uzantıları aracılığıyla
bunu başardı da. Karşı-devrimci işbirlikçiler böyle bir referan-
dum için gerekli olan 2 milyon 44 bin imzayı topladılar. Bu-
nun üzerine Chavez, bir açıklama yaptı ve referanduma gitme
kararını demokrasinin bir zaferi olarak değerlendirdi. Chavez,
böyle bir referanduma gitmeye hazır olduklarını, kazanacağı-
ndan emin olduğunu söylüyor. Ancak şimdi bir sözü hatırlat-
manın tam sırası: Cehennem yolları iyi niyet taşlarıyla dö-
şenmiştir. Chavez'in referanduma yeşil ışık yakması,
ABD'nin ve uzantılarının "kılı bir örümceğe benzeyen elleri-
ni" Venezüella'nın kalbine uzatması anlamına geliyor. Savaşta
düşmanından, hele hele düşman böyle "haşin, zalim ve kur-
naz"sa, dürüstlük beklemek saflıktan öte bir şey değildir. Ve
toplumlar tarihine yön veren liderlerin saf olmaktan çok rasyo-
nel olmaya ihtiyaçları vardır. Bugün rasyonellik, ABD'nin bu
seçimleri hiç değilse Chavez aleyhine bir kampanyaya dönü-
ştüreceğini gösteriyor.

Başkent Caracas sokaklarında 6 Haziran'da yürüyen ve Cha-
vez'e destek veren onbinlerce kırmızı bereli işçi ve emekçi
halk, Chavez'in temel güvencesi. Devrimci bir liderin halkına
güvenmesi ve onlara dayanması, olması gerektir; ancak
bizler tarihten, özellikle de Latin Amerika'nın mücadele tari-
hinden biliyoruz ki, devrimci zor yöntemleriyle kazanılanlar,
seçimler vb. ile kaybedilebiliyor. Chavez, onbinlerce işçi ve
emekçinin yürüyüşünde yaptığı konuşmada, "Amerikancıla-
rın en büyük yenilgiyi tadacaklarını" söylüyor. Bu bir ihtimal
ve kuvvetli bir ihtimal; ancak ABD'nin ne aşağılık o-
yunlarla bu ihtimalleri tersine çevirdiğini de bilmiyor değiliz.
Venezüella'daki demokratik cumhuriyet önemli bir dönemeç-
te. Yapılması gereken, ABD'nin oyununa gelmeden, tam da
kendi buldukları yöntemlerle "halk milisleri" şeklinde örgüt-
lenip karşı-devrimcileri dağıtmaktır.
Venezüella, ancak ondan sonra Küba'nın yoluna girebilecek,
gerçek anlamda özgür bir toplum olabilecektir. □

Onbinler Chavez'e destek verdi

DIŞ HABERLER

ABD baskısı altındaki Venezü-
ella Devlet Başkanı Hugo Cha-
vez, onbinlerce emekçinin deste-
ğiyle moral buldu. Başkent Carac-
as'ta onbinlerce Venezüellalı, referan-
dumla görevinden alınması

tartışılan Chavez'e destek için bir
araya geldi. Referandum yolunun
geçen hafta açılmasından sonra
ilk kez düzenlenen gösteriye katı-
lanlar, Caracas sokaklarında yü-
rürdü. Chavez'in de katılarak bir
konuşma yaptığı eylemde, kırmızı

bereler takan emekçiler, "Chavez
Gitme" sloganları attı.
Devlet Başkanı, yaptığı konuş-
mada, referandumdan zaferle
çıkma sözü verdi. Amerikancılardan
en büyük yenilgiyi tadacağını söy-
leyen Chavez, halka "Beni takip
edin" dedi.

Referandum yapılacak

ABD tarafından desteklenen
muhalif gruplar, 2.45 milyon ge-
çerli imza toplayarak referandu-
mun yolunu açmıştı. Venezüella
yasalarına göre, cumhurbaşkanı-
nın görevden alınması amacıyla referan-
dum düzenlenmesi için 2.44
milyon geçerli imza toplamak ye-
terli. Bu mekanizma, diğer birçok
devlet yetkilisi için de geçerli.

Gözlemciler, Chavez'in ülke tari-
hinde petrol gelirlerini yoksul-
lara aktaran, toprak reformu
başlatan ve özelleştirme program-
larını iptal eden ilk lider olduğunu
hatırlatıyor.

“Haziran’da Ölmek Zor”

“...
Bıraktım acının alkışlarına
3 Haziran ‘63’ü”
Hasan Hüseyin

Şiirimizin büyük çınarı Nazım Hikmet bir şiirinde,

“Nerede ve nasıl olunursa olunsun
Hiç ölmeyecek gibi yaşanacak”

diyordu. Ve onun ölümünün üzerinden bunca yıl geçmiş olmasına rağmen, şair bizlerle birlikte, işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesinin tam orta yerinde yaşamaya devam ediyor; hem de hiç ölmeyecekmiş gibi...

Yine bir şiirinde eşi Piraye’ye

“Seninle biz insanlığın en büyük kavgasını verdik
‘Yaşadık’ diyebiliriz”

“DEVRİMCİ PRATİK EN ÖĞRETİCİ OKULDUR”

Merhaba Yoldaşlar,

İçinde bulunduğumuz dönem; bizi daha hızlı düşünmeye ve daha fazla pratik faaliyette bulunmaya koşullandırıyor. Bu dönemlerde bizim en büyük kazanımlarımızdan biri de, devrimci yaratıcılık ve pratiğimizi daha da geliştirmemizdir.

Genellikle bu tür yoğun geçen süreçlerde, pratik eylemler ve mitingler yoğunlaştığı için, diğer zamanlara oranla, özellikle güncel politikalarımızı kitlelere götürmek ve bağ kurmak için ayrılan süre azalıyor. Güncel politikalarımızı kitlelere daha hızlı ve daha az zamanda iletmenin yolları üzerinde düşünmeye ve bu yolları bulmaya çalıştık.

Gazi Mahallesi olarak, işçi ve emekçilerin nerelerde ve hangi saatlerde bulunduğunu araştırdık. Gazi halkının işe git-

diyordu. Bugün dünya üzerindeki milyonlarca insan, bu dünyadan bir Nazım’ın geçtiğini bilmektedir. Nazım sadece yaşadığı çağa değil, sonrasına da öyle büyük derin izler bırakmıştır ki, onu görmezden gelmeye çalışanlar bile onun büyüklüğü karşısında şapka çıkarmak zorunda kalmışlardır. Buna rağmen, onun şair yönünü komünist kişiliğinden ayrı ele almak, onu içi boş bir silüete dönüştürmek isteyenler az değildir. Oysa herkes bilir ki, Nazım’ı Nazım yapan onun komünist dünya görüşüdür. Yazdığı tüm şiirlerinde Nazım, insanlığa insanlığın en büyük kavgasını anlatmaya çalışmıştır. Buna aşk şiirleri de, memleket özlemini anlatan şiirleri de dahildir. Nazım’ın bu yönü o kadar güçlüdür ki, bunca zaman ne kadar uğraşmış olsa da o, “komünist şair” olarak anılmaya devam etmiştir. Ve Nazım tüm yaşamı boyunca en çok komünistliğiyle gurur duymuştur. O, partili bir sanatçı olarak, komünist sanatçıların ancak bir kolektifin parçası olarak gelişme göstereceklerini, bütün bir yaşamını devrim ve sosyalizm davasına adayınların sonsuza kadar yaşayacaklarını göstermiştir. Nazım, yalnız dünün değil, yalnız bugünün de değil, geleceğin şairidir. Gelecek komünizm olduğuna göre ve Nazım tüm hayatını bu mücadeleye adanmış olduğuna göre, hiç kimse onu bu yönünden soyutlayamaz.

Nazım Hikmet 20. yüzyılın en büyük şairlerinden biridir. Şiirleri bir çok dilde basılmış, Asya’dan Afrika’ya dünyanın her tarafında okunmuş ve her zaman büyük devrimcilerle esin kaynağı olmuştur. Hem kendi ülkesini hem de tüm dünyayı, beyninin o eşsiz evreninde kaynaştırmış, toplumsal ve siyasal olayları bal yoğuran bir arı gibi işlemiş ve “yalnız umutlardan bal alan” insanlığın hizmetine sunmuştur.

Komünizm davasının büyük şairini, biz komünistlerin şairini, “komünist şair”i saygıyla anıyoruz. Rüzgara Karşı Yürüyen Adam, “mavi gözlü dev”imiz daima bizlerle birlikte.□

mek için, 06:00-08:00 saatleri arasında otobüs duraklarında beklediklerini saptadık. Duraklara dergimizi bırakmak gerektiğine karar verdik. İçine dergimizi, bildiri ve duyurumuzu koyarak duraklara asabileceğimiz bir tür zarf geliştirdik. Üzerine gündem başlığını yazıp ve Mücadele Birliği Platformu imzasını atarak, sabah 05:30 civarlarında duraklara yapıştırdık. Ve gözlemeye başladık. Durakta bekleyenler otobüsleri ya da servisleri gelene kadar bırakılan dergiye göz gezdirip, ilgisini çeken yazıları okuyorlar ve tekrar başka birisinin okuması için bırakıyorlardı. Bu gözlemler ve aldığımız olumlu tepkiler neticesinde bu uygulamayı her sayıda yapma kararı aldık. Ve dört sayıdan beri düzenli olarak uyguluyoruz.

Bu yoğun süreçlerde, her süreçte olduğu gibi, devrimci yaratıcılığımızı-pratiğimizi geliştirerek devam edeceğiz. Sıcak süreçlere daha da çelikleşerek gireceğiz. Devrimci pratik en öğretici okuldur.

**Y.E. Mücadele Birliği Okurları/
Gazi**

PRATİK ÖRNEK YARATMA

Devrimci süreç yoğunlaştıkça pratik çalışmalar hız kazanıyor. Ancak bu konuda bir şeye dikkat etmek gerekiyor: Çalışmaların kalıcılığına ve sürekliliğine.

Çünkü bazen hızla yapıp geçtiğimiz işler, su üzerine yazılmış yazılar gibi silinip gidebiliyor. Onları kolektifin ortak hafızasına kaydedebilmek büyük önem taşıyor. Herhangi bir yerde yapılan bir yaratıcı çalışma örneğinin ortada kalmaması için, mutlaka bu tür deneyimlerin aktarılması gerekiyor. Bir kolektifin hafızası nedenli güçlü olursa, kadrolarının gelişimi de o denli hızlı olur.

Şunun üzerinde önemle durmak gerekiyor. Yatay ilişkiler geliştirmemek ve gizlilik kuralları ihlal edilmemek koşuluyla, aktarılan deneyimler insanları olgunlaştırır. Bir işe girişmeden önce konu hakkında deneyim sahibi olan, hiç değilse belli bir bilgisi bulunan kişi kendisine daha güvenli olur, neyi ne zaman yapması ya da yapmaması gerektiğini bilir. Bir işi öğrenmenin en iyi yolu, o işi pratikte yaparak öğrenmektir. Ancak deneyim aktarımı da en az bunun kadar önemlidir. Tecrübeli bir yoldaşımızın kendisinin ya da başkasının deneyimlerini yukarıda çizdiğimiz sınırlar içinde aktarması, yeni yetişen genç kadrolar için bulunmaz değerdedir. Ancak böyle güçlü ve sağlam bir birikimin üzerine oturmuş olan pratik çalışma başarılı olabilir.

Elbette deneyim aktarımı daha önce yapılmış olanların zincirleme bir şekilde sonrakiler tarafından tekrarlanmasını getirmelidir. Unutmamalıdır ki her olay, ancak kendi somut koşullarında değerlendirildiğinde yerli yerine oturur. Belli bir zamanda, belli bir yerde yapılmış ve başarılı sonuç almış bir pratik, farklı zamanlarda ve yerlerde aynı sonucu vermeyebilir. Deneyim aktarımı, aktarılan deneyim olduğu gibi tekrar edilsin ya da taklit edilsin diye yapılmaz. Önemli olan o örneğin özünü kavrayabilmek, yöntemini bilince çıkarabilmektir. Deneyimler, ancak üzerine basılıp sıçranılabilecek bir zemin sunabiliyorsa anlamlı olur. Tecrübeli bir yoldaşımız bize kendisinin ya da başkalarının bir deneyimini aktarırken eğer bizim kafamızda, “bunu ben şimdi bu koşullarda şöyle yapabilirim ve hatta şu şekilde geliştirebilirim” düşüncesi oluşursa, deneyim aktarımımız amacına ulaşmış olur.

Leninistlerin yoğun pratik faaliyet içerisinde yeni ve canlı örnekler yaratmaları gerekiyor. Yaratıcı olmak için gerekli olan ilk koşul bir işi yapmaya istekli olmaktır. Bundan sonrası azimle çalışmaktır. Her insanda yaratıcılık vardır. Kimisinde bildiri dağıtımı konusunda, kimisinde sanat konusunda, kimisinde bir aletin kullanımı, kimisinde örgütçülük, kimisinde ajitatörlük, kimisinde yazı yazma vb. konusunda, ama mutlaka bir yön vardır. Yaratıcılık insanın genlerinde olan bir şey değildir. Daha çok, çalışmayla elde edilen bir şeydir. Bir insan eğer bir konu üzerinde yoğunlaşır ve onu yapmaya azmederse, aynı zamanda yaratıcı da olur.

Pratik örnek yaratabilmek için kişinin pratiğiyle örnek olması gerekir. İnsanların üzerinde en çok etki bırakan şey, onlara bir işin pratikte yapılarak gösterilmesidir. İyi bir örnek hemen takip edilecektir. Burada önemli olan bir diğer nokta sosyalist yarışmadır. Ne kadar çok yaratıcı çalışma örneği olursa, insanlar o kadar

çok motive olurlar. Kolektifin değişik bileşenleri, önlerine bu tür hedefler koymalıdır ve yaratıcı çalışmayı canlandırmak için yarışmalıdır. Bu yarışma kimin kolektife daha çok ne katabileceği üzerine olmalıdır. Burada kıskançlığa, kariyerizme, vb. kesinlikle yer olmamalıdır. Bu tür küçük burjuva hastalıklar bir kenara atılmalı, tam bir proleter disiplin içinde, gönüllü çalışma temelinde hareket edilmelidir.

Sovyetler’de devrimin ilk yıllarında Subotnikler (Kızıl Cumartesiler) böyleydi örneğin. Yine devrimin sonraki yıllarında Stehanov Hareketi böyleydi. Lenin, Subotniklere baktığında, onlarda komünizmin nüvelerini gördüğünü söylemiştir. Hiçbir karışıklık beklemeden, çalışmayı bir zorunluluk olarak değil de, bir mutluluk olarak algılayan komünist işçiler, yeni toplumun ve o toplumun yeni insanların temellerini böyle atıyorlardı. Yine Stehanov Hareketi, Stalin dönemindeki ilk 5 yıllık planların başarıyla uygulanmasında büyük etkiye sahip olmuştur. Fedakarca büyük bir azimle çalışan insanların örneği, sonraki kuşaklar için ön açıcı olmuştur.

Bugün bizlerin yaratıcı çalışmayı ve aynı paralelde yaratıcı sosyalist yarışmayı örgütlememiz gerekiyor. Bunun için herkesin kolektifin gelişmesinin hangi aşamasında olduğunu, şu anda neye ihtiyaç duyduğunu iyi bir şekilde gözlemlemesi, kolektife sızrama yaptırabilmek, onu bir güç örgütüne dönüştürebilmek için ne yapılması gerektiğini düşünmesi, buna kafa yorması ve somut önerilerde bulunması gerekiyor. Elbette bunun için her şeyden önce tüm kadroların ve kadro adaylarının yaptıkları işe yabancılaşmamları, kapitalist sistemde işçilerin yaptıkları işin sonucuyla ilgilenmemeleri, sadece işlerini yapmaları gibi bir mekanikliğe düşmemeleri gerekiyor. İşe yabancılaşma, insanlarda memur zihniyetinin doğmasına neden olabiliyor. İnsanlar yaratıcı bir çalışma yapmak yerine zaman doldurma yoluna gidebiliyorlar. Şu anda kaybedecek en ufak bir zamanımız olmamasına rağmen, memur zihniyetinin sirayet etmesi sonucu, örneğin günde sadece bir iş yapıp geçilebiliyor. Ve böylece o kişi kendisini iş yapmış sayabiliyor. Ya da çok iş yapmış görünüyor. Ama aslında hiçbir iş yapmıyor.

İddia Sahibi Olmak

Pratik örnekler yaratabilmek için iddia sahibi olmak gerekiyor. Elbette bu aynı zamanda kolektif bir iddiadır. Bugün biz devrime önderlik edeceğimizi söylüyoruz. “Devrim Biziz Biz Devrimiz” diyoruz. O halde buna uygun davranmalıyız. Bulduğumuz her alanda, her anda kendimizi hissettirmeli, devrimin canlı göstergeleri olabilmeliyiz. Çalışma şevkimiz ve azmimizle yoldaşlara örnek olabilmeli, onların bizden öğrenmesi için deneyimlerimizi aktarabilmeli ve onlardan öğrenebilmeliyiz.

İddia sahibi olan bir kolektif, bunu pratik olarak gösterebilmelidir. Örneğin 1 Mayıs bu anlamda bir göstergedir. Eğer biz 1 Mayıs’ta doğrusunun ne olduğunu söyleseydik ve bunu pratikte yaparak göstermeseydik, oportünistlerden bir farkımız kalmazdı. Çünkü onların içinde, neden 1 Mayıs’ta Taksim Meydanı’nda olmak gerektiğine dair mangalda kül bırakmayanlar yok değildi. Ama sonuç? Sadece biz söylediğimizi yaptık ve pratik anlamda bir örnek yarattık. Haliyle devrim konusunda kimin iddia sahibi olduğunu, olabileceğini de gösterdik.

Şimdi artık her konuda proletaryanın bağımsız sınıf tavrını ortaya koymalı ve pratik anlamda öne çıkmalıyız. □

“Ardımıza Bakmadık Yüzümüz İleri Dönük”

*Daha gelmedi sıram
Gelince görürsünüz...*

Ne zaman Ayışığı'mızı düşünsem, bu dizeler gelir aklıma. O zorlu Ölüm Orucu yürüyüşünde coşku ve kararlılık dolu mektuplarında yazdığı bu dizeler... Bir işçi sadeleğiyle sürdürdüğü o kısacık ama dopdolu yaşamının belki de en özlü ifadesiydi bu. Bir devrim işçisinin yaşamının sadeliği idi.

Toplumsal yaşamın her alanında olduğu gibi, insan yaşamında da zorlu dönemelerde sınanır kişilikler/ “Güzel günler”in rahat ortamlarında değil, kavga alanlarının en zor anlarında kendini belli eder gerçek kahramanlar. O büyük düşüncelere, o büyük sevdaya kendini adanmışlık, böylesi zorlu dönemlerde çıkar ortaya. Aysun'umuz, o mütevazı kişiliği içinde, en zor anlarda sergiledi kahramanlığını. En ufak bir gösterişe kaçmadan, sıradan bir işi yapıyormuş gibi... her zamanki görev bilinciyle uzandı güneşe doğru.

19-22 Aralık zindan savaşlarını Ümraniye’de yaşadı. Leni-nist bir savaşçıya yaraşır bir şekilde, başı dik çıktı çarpışmalardan. Kartal zindanına götürüldü. Ölüm Orucu eylemine gönüllü oldu. Ve kızıl bandı büyük bir coşkuyla taktı alnına. Bu zorlu dönemde, en öne fırlayan Ölüm Orucu Savaşçıları'ndan biriydi artık. Tereddütsüz yürüdü, yürüdü...

Kartal zindanında Deniz Feneri'miz Sibel Sürücü yoldaşla birlikte “Güneşi zaptetmek” için çıkmışlardı yola. Sibel'imiz, serçe kanatlımız, o küçücük bedeninde taşıdığı dev yüreğe rağmen, koparılıp yoldaşlarının kolları arasından, hastaneye götürüldü. Bir süre sonra da Ayışığı'mız... Hastanede yeniden kavuşmanın coşkusuyla sarıldılar kaleme. Yoldaşlarına sağlık durumlarını anlatmaları gerekiyordu. Tüm zindanlara faks yazdılar. Fakslar Sibel'imizin el yazısıyla yazılmıştı. Ama yarıya kadar yazılmıştı. Çünkü hafta sonuydu ve son gelişmeleri Pazar akşamı ekleyip postaya vermeyi düşünmüşlerdi. Ama olmadı.

Serçe kanatlımız, Sibel'imiz ölümsüzler kervanına katıldı. Ayışığı'mız, o dev yüreklimiz, yoldaşını sonsuzluğa uğurladıktan sonra, yarım kalan bütün faksları tamamladı. Satırlarında tek bir damla gözyaşı, tek bir yürek titremesi yoktu. Müthiş bir meta-net, büyük bir görev bilinciyle tamamlamıştı faksları. Can yoldaşının görkemli cenaze töreninden bahsediyordu. Her zaman ki yalınlığıyla “güzel bir tören olmuş” diyordu. Sonradan yazdığı mektupta, “düşmanın karşısında duygularımızı sergilemeye hakkımız olmadığı”nı yazacaktı. Can yoldaşını uğurladığı o elim anda bile kavgasını, o büyük sevdasının düşünmekten geri durmamıştı. Yazdıklarını okurken yüreklerimiz titriyordu ama, çelikten sinirleriyle O, dimdik duruyordu düşmanın karşısında.

*“Güneş gülüşlüler taşımış
Gelincik kırılantığındaki bedenini...
O büyük şehrin sokaklarında,
Kocaman yüreklimin, kızıl gelinciğimin
Düşündeki gibi
Güneşimin görkemli gülüşündeki gibi”*

Can yoldaşının ardından bu dizeleri yazıyordu. Ve inançla, ve inatla bekliyordu. Bir sıra neferi olarak bekliyordu: “Daha gelmedi sıram / gelince görürsünüz.”

Ve yürüyüşünün 183. gününde, 26 Haziran 2001’de sıra ona geldiğinde, usulcacık “sayısını saydı.” Beyaz önlükler içindeki Mengele artıkları zorla müdahale etmek istediler. “Göğü fethe çıkan” savaşçılar için ölüm demek olan sıvıyı damarlarından göndermek istediler. Her şeyiyle zafere kilitlemişti Aysun'umuz. Görev bilinciyle kaskatı kesti vücudunu. Damarlarından akmadı tek damla serum. Görevini başarmış olmanın huzuruyla yumdu gözlerini sonsuzca.

Yürüdüğü bu onurlu yolun, yaşadığı bu dopdolu hayatın özeti, yazdığı şu dizelerde dile geliyordu:

*“Çıktık yola ellerimiz koynumuzda,
Sımsıcak, sevgiyle, güvenle dolup
taşarak...
Çıktık yola nice kararsız,
Tırıs geç en atlarımızın
Toynaklarının tozunda bırakarak...
Çıktık yola alnımızda,
30 onurlu yılın teri
Kılıçlarımız bilenmiş...
Ardımıza bakmadık,
Yüzlerimiz ileri dönük...”*

Anısı sonsuzca kadar mücadelemizde yaşayacak. □

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

**Devrimin yüreğine
yoldaşım düşmüş
Haziran güneşine
Yüreğinin,
kor bir demirin
rengini vermiş**

**AYSUN BOZDOĞAN
26 Haziran 2001**

**9 Haziran 2004
İSTANBUL-MECİDİYEKÖY**